

บทนำ

ผมไม่เคยกังวลว่าผมจะดีไม่พอสำหรับคนที่ตัวเองรัก

ไม่เคยคิดหวาดระแวงเรื่องมือที่สาม

ชีวิตรักของผมดูเหมือนจะมีความสุขดีถ้าหากมองจากมุมมองของคนอื่น แต่มันก็เพียงแค่เหมือนเท่านั้น ผมยังห่างไกลจากความสุขที่เคยวาดฝันเอาไว้ ในทุกวันเวลาที่ความสัมพันธ์ของเราดำเนินไปใครอีกคนก็ยังคงฝังแน่นอยู่ในใจของเขาเสมอ

เขาไม่เคยลืมแฟนเก่า...

และผมก็เป็นได้แค่แฟนใหม่...ที่ไม่มีตัวตนอยู่ภายในใจของเขาเลยแม้แต่เสี้ยวเดียว

“งานที่ส่งไปอย่าลืมทำส่งล่ะ ยิ่งช้าคะแนนพวกเธอก็จะยิ่งหายนะบอกไว้ก่อน”

เสียงของอาจารย์ประจำรายวิชานั้นดังไปทั่วทั้งห้อง ยิ่งพูดได้ไม่ค์แบบนั้น ผมก็ยิ่งรู้สึกว่ามันดังเกินไปด้วยซ้ำสำหรับห้องที่เงียบสงบ แม้จะมีนักศึกษาอยู่ร้อยกว่าชีวิตก็ตาม

แต่มันก็มีข้อดีอยู่หนึ่งข้อนะ...

ทำให้ตาผมสว่างขึ้นมาโดยที่ไม่ต้องไปหากาแฟมาดื่มยังงี้ละ
 นั้นแหละที่เป็นข้อดี เมื่อมองไปรอบ ๆ ห้อง จะพบว่าไม่ใช่แค่ผม
 คนเดียวที่คิดแบบนี้ นักศึกษาหลายคนที่เปิดปากหาและขยับตัว
 บิดขี้เกียจไปมา อาจารย์ยังคงพูดถึงเรื่องงานที่ส่งต่อไปโดยที่ผม
 ไม่ได้สนใจอะไร เพราะทำงานชิ้นนี้เสร็จและส่งไปตั้งแต่วันแรก ๆ ที่
 อาจารย์สั่งมาแล้ว

พออาจารย์ออกจากห้อง ผมก็ลุกขึ้นและเดินออกจากห้อง
 ในทันทีเช่นกัน พยักหน้าทักทายเพื่อนร่วมคณะที่เอ่ยทัก แต่ก็ไม่ได้
 หยุดคุยกับใครให้เสียเวลา

นี่เป็นคลาสสุดท้ายของวัน

ผมไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ในมหา'ลัยต่อ มนุษย์สัมพันธ์
 ของผมนั้นค่อนข้างที่จะแย่ เพื่อนรอบตัวที่รู้จัก ก็รู้จักเพียงแค่ผิวเผิน
 รู้เพียงแค่ชื่อเล่นเท่านั้น บางคนชื่อจริงผมยังไม่ได้ ไม่มีเพื่อนที่
 สนิทสนมกันอย่างคนอื่น ๆ ไม่มีกลุ่มประจำที่ทำงานด้วย

แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ก็ได้แปลว่าผมจะไม่มีความสุขนะ

มันก็เป็นเรื่องดีเหมือนกัน เพราะผมไม่ต้องคอยปฏิบัติใคร
 เวลาถูกชวนเข้าสังคัม เมื่อเลิกเรียนก็ไปกินข้าว วันไหนที่ไม่มีเรียน
 ต่อก็กลับห้อง กลับไปเจอใครบางคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาทำงาน
 ของตัวเองส่งอาจารย์ เงยหน้าขึ้นมายิ้มให้และทักทายกันเพียง
 เล็กน้อย เขาทำงานและนั่งฟังในสิ่งที่ผมเล่าให้ฟัง ไม่มีเสียงตอบรับ
 แต่ผมก็รู้ว่าเขาฟังอยู่

“ใช่ ภูจะกลับห้องแล้วนะ มิงหิวหรือเปล่า จะกินอะไรไหม”

[อือ มิงกลับมาเลย ค่อยออกไปหาอะไรกินกัน]

ใช่ตอบกลับมา เสียงของคนทีอดหลับอดนอนมาหลายวันดู

นำส่งสารและนำข่าวในคราวเดียวกัน คิดว่าผมคงจะโท. ไปปรบกววน
เวลานอนของมันแน่ ๆ

“เออ นอนเถอะ ฎไม่กะ-...กวนแล้ว” ยังไม่ทันที่ผมจะพูดจบ
สายก็ถูกตัดไปเรียบร้อย ผมไหวไหล่และยิ้มให้โทรศัพท์ ไซ้มันก็เป็น
แบบนี้แหละเวลาที่วังจืด ๆ ผมพยายามที่จะไม่คิดอะไรมาก แม้ว่า
จริง ๆ แล้วจะคอยคิดเปรียบเทียบอยู่ตลอดเวลาก็ตาม ว่าถ้าเปลี่ยน
จากผมไปเป็นแฟนเก่าของมัน ไซ้มันจะทำแบบนี้หรือเปล่า

แต่นี้มันก็เป็นแค่ความคิดเง่าของแฟนใหม่แบบผมเท่านั้น
แหละ

ไซ้กับผมคบกันมาได้หกเดือนแล้ว ผมเป็นฝ่ายเข้าหาและจีบ
มัน หลังจากนั้นหนึ่งเดือนเราก็คบกัน คบโดยที่ผมเองก็รู้ว่าไซ้ยัง
ไม่ลืมแฟนเก่า รูปถ่าย ข้อความที่แชตคุยกัน ความทรงจำทุกอย่าง
ไซ้เก็บรักษาเอาไว้อย่างดี และเป็นสิ่งที่มันหวงมากที่สุดในชีวิตเลย
ก็ว่าได้ หวงกว่าโมเดลที่มันนั่งตั่งนังทำอยู่ทุกวันนี้อีก

ผมเองก็ไม่เคยยุ่งวุ่นวายกับมันในเรื่องนั้น

ไซ้เรียนสถาปัตยกรรม ถ้าพูดถึงเรื่องเวลาที่จะมาดูแลเอาใจใส่
ผมนะ เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีในช่วงที่มันจะต้องทำงานส่ง แต่ถึงแบบ
นั้นมันก็ไม่ได้ละเลยอะไร เทียงตรงก็ส่งข้อความมาถามว่ากินข้าว
หรือยัง วันไหนลืมก็จะทักมาตอนบ่ายแทน วันว่างก็ไปดูหนังกันบ้าง
กินข้าวบ้าง แต่ก็ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ๆ

ผมเก็บโทรศัพท์และเดินตรงไปยังที่จอดรถ ยิ้มทักทายคนรู้จัก
ก่อนจะขึ้นไปนั่งและขับรถออกมา หอพักที่ผมอยู่นั้นค่อนข้างไกล
จากมหา'ลัยเล็กน้อย การที่จะนั่งหรือว่าต่อรถเมล์นั้นทำได้ยาก
ไหนจะต้องรอรถ และบางวันก็ต้องยืนเบียดกับคนอื่น ๆ เป็นครั้ง
ชั่วโมง ผมก็เลยตัดสินใจให้พ่อซื้อรถให้แทนที่จะอดทนห้อยไหน

รถเมล์ต่อ

พ่อผมเป็นนักแสดงรุ่นใหญ่ที่มีชื่อเสียงมากในช่วงหนึ่ง และถึงในตอนนี้อย่างจะดริ้งงานแล้ว แต่ยังคงมีคนพูดถึงตลอด ผมอยากเป็นแบบพ่อ ความฝันของผมคือนักแสดงที่เก่งและมีความสามารถนั้นเลยเป็นเหตุผลให้ผมเลือกเรียนคณะนิเทศศาสตร์เอกการแสดง การมีครอบครัวคอยสนับสนุนและเข้าใจในสิ่งที่ผมชอบ นั่นคือสิ่งที่โชคดีที่สุด พ่อกับแม่ไม่เคยว่าผม แม้แต่เรื่องที่ผมคบกับไซ้ ทั้งคู่ก็ไม่เคยว่า

ผมเหยียบเบรกเมื่อเห็นไฟจราจรเปลี่ยนสี ตัวเลขสีแดงเริ่มนับถอยหลังขณะที่ผมกวาดสายตามองออกไปนอกรถ กลุ่มนักเรียนนั่งกินข้าวกันอยู่ตามร้านอาหาร บางครั้งผมก็เห็นคนที่เป็นแฟนกันเดินจับมือ พุดคุย และส่งยิ้มให้กัน

‘ไซ้ หนูขอจับมือหน่อยดี’

‘จับไม’

‘ก็อยากจับอะ นะ ขอจับหน่อย’

‘ไม่เอา หนูไม่ชอบเดินจับมือใคร’

ไม่ชอบเดินจับมือใคร...รวมถึงแฟนเก่าคนนั้นด้วยหรือเปล่า
นะ

ความคิดผมเริ่มที่จะทำร้ายความรู้สึกของตัวเองอีกครั้ง คงต้องขอบคุณสติปัญญาณไฟจราจรที่เปลี่ยนกลับมาเป็นสีเขียวให้ผมได้ขับรถต่อ ปล่อยความคิดฟุ้งซ่านให้ค่อยๆ กลายเป็นหมอกควันอยู่ภายในใจต่อไป

ที่จอดรถของหอพักนั้นค่อนข้างมีที่ว่างเหลือเยอะ ห้องพักของผมอยู่ที่ชั้นสี่ซึ่งเป็นชั้นบนสุด ได้หอพักมีร้านอาหาร ร้านซักรีด บริการพร้อม ค่าห้องใช้กับผมหารกันคนละครึ่ง รวมถึงค่าใช้จ่าย

ต่าง ๆ ภายในห้องด้วย หอพักไม่มีพื้นที่ให้ทำอาหาร แต่ว่ามีตู้เย็นสำหรับแช่เครื่องดื่มหรือของกินที่ซื้อมาได้ มีไมโครเวฟให้ และซิงก์สำหรับล้างจานแค่นั้น

ผมเดินขึ้นบันไดมาได้เร่งรีบอะไร มือล้วงหยิบกุญแจห้องจากกระเป๋าทางเกงขึ้นมาเตรียมจะไขประตูห้องเมื่อมาหยุดอยู่หน้าประตู

ภายในห้องเต็มไปด้วยเศษขยะต่าง ๆ กระจัดกระจายอยู่ตรงพื้นห้อง ผมถอนหายใจพร้อมกับยิ้มบาง ๆ เมื่อเห็นโซนอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียง ในห้องเปิดแอร์เย็นจนหนาว ผมเดินหลบเลี้ยวขยะบนพื้นไปที่เตียง วางกระเป๋าลงบนพื้นก่อนจะนั่งลงไปข้าง ๆ ร่างที่กำลังนอนหลับเหมือนข้อมตายอยู่

ขนาดผมนั่งลงข้างมันขนาดนี้โซก็ยังไม่ตื่น นี่ถ้าเกิดใครจัดห้องเข้ามาก็คงโดนเขาทุบหัวตายไปแล้วแน่ ๆ

ผมก็อยากจะได้แก๊งแฟนตัวเองด้วยการปลุกให้ตื่นอยู่หรอกนะ แต่มันเหนื่อยขนาดนี้ ผมจะไปกล้าแก๊งมันได้ยังไง หลายวันก่อนกลับห้องมาในตอนเย็น ๆ ก็เห็นมันเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงานของตัวเอง วันนี้ได้นอนแล้วก็ให้มันนอนต่อไปแล้วกัน ผมพอจะเข้าใจว่าเวลานอนนั้นสำคัญกับเด็กสถาปัตย์จริง ๆ

ขยะและเศษอะไรต่อมิอะไรที่โซทำเอาไว้ผมก็จัดการเก็บกวาดให้เรียบร้อย ไม่เห็นงานมันในห้องก็แสดงว่าโซคงจะเอาไปส่งแล้ว หลังจากเก็บกวาดเสร็จก็เอาเสื้อผ้าลงไปซัก กลับขึ้นมาก็เห็นโซนั่งทำหน้าว่าง ๆ งง ๆ ใส่ผมอยู่บนเตียง

“กลับมادتอนไหนวะ”

“เพิ่งถึงนี่แหละ เอาผ้าลงไปซักหมา มึงส่งงานแล้วหรือ”

“อ้อ ส่งแล้ว คินนี่ไปช่วยไอนิกต่อ ไม่กลับห้องนะ” โซขยับตัว

นอนลงบนเตียงเหมือนเดิม มือมันมีรอยแผลถูกคัตเตอร์บาดอยู่สอง
 สามารถย ห่องผมต้องมิกล่องปฐมพยาบาลเบื้องต้นติดเอาไว้เพราะ
 มันเลยนะ ตัดโมเดลก็ครั้งก็ยิงโดนบาดทุกครั้งไป มีบ้างที่ผมไปช่วย
 โชทำงานแต่ก็ไม่บ่อย ส่วนใหญ่ถ้างานยากจริงๆ โชจะสิงตัวอยู่ที่
 คณะมากกว่า ไม่ก็สูมห่วงกันที่ห้องของใครสักคนที่ไม่ใช่ห้องผม โช
 บอกว่าเกรงใจ อีกอย่าง...ห้องแคบด้วย อยู่รวมกันเยอะๆ ไม่ได้

“พีนิก็ยังไม่เสร็จหรอก”

“ยัง”

“ไปช่วยเพื่อนก็อย่าลืมกินข้าว”

“มึงกินข้าวมาyingอะ”

“มึงบอกว่าจะออกไปหาอะไรกินไง” ผมคิดว่าโชคงลืมบท
 สนทนาที่คุยกับผมผ่านโทรศัพท์ไปแล้วนะ

“เหอวะ งั้นลงไปหาอะไรกินได้ตึกแล้วกัน ชี้เกียจไปไกล”

“แล้วแต่มึง”

ไปไหนก็ไปเถอะ ผมยังงี้ก็ได้อยู่แล้ว อย่างน้อยวันนี้ก็ได้นั่ง
 กินข้าวพร้อมมัน ผมติดพลาสติกกล่องบนแผลของโชเสร็จพอดี เป่า
 เบาๆ เหมือนที่แม่ชอบทำให้ในตอนที่เด็ก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง
 เจ้าของมือที่กำลังนอนเล่นโทรศัพท์ด้วยมืออีกข้าง ไม่มีที่ท่าว่าจะ
 สนใจผมเลยแม้แต่บ่อย

“...”

“ทำเสร็จยังเนี่ย หิวข้าว”

โชขมวดคิ้ว เสียงหัวนกระด้างของมันทำให้ผมนิ่งไป ลูกขึ้น
 และเดินออกกล่องปฐมพยาบาลไปเก็บ

“กูเข้าห้องน้ำก่อน”

“กูลงไปรอข้างล่างนะ”

“แป็บเดียวเอง มึงรอกูไม่ได้เหอ”

ผมเริ่มจะอารมณ์เสีย รู้แบบนี้ซื้อข้าวเข้ามากินคนละกล่อง คงจะดีกว่า แค่อรอกูเข้าห้องน้ำมันก็ยังไม่ได้เลย

“หิว กูลงไปสั่งข้าวแดกรอกูไม่ดีกว่าเหอ มึงเข้าห้องน้ำเสร็จก็ตามลงไปไง แพนไม่ใช่แปด มึงไม่ได้ตัวติดกุนะอัน เสร็จแล้วก็ตามลงไป”

สุดท้ายโช้ก็ไม่คิดที่จะรอกู มันทำหน้าหงุดหงิดและลงจากห้องไปพร้อมกับกระเป๋าสตางค์ของตัวเอง

ผมได้แต่ถอนหายใจและเข้าไปทำธุระในห้องน้ำ ก่อนจะออกจากห้องตามโช้ลงไป

ยังดีนะที่โช้สั่งข้าวเผื่อผมไปแล้วด้วย พอได้ข้าวมันก็กั่มหน้ากั่มตากิน อีกมือหนึ่งเล่นโทรศัพท์ไปพลาง ผมเห็นมันยิ้มท่าทางดูแปลกๆ ซึ่งมันก็แปลกอยู่แล้วเพราะโช้ไม่เล่นโทรศัพท์ตอนกินข้าว แต่ว่าตอนนี้แทบจะไม่วางเลย

“โช้”

“...”

เหมือนว่าจะไม่ได้ยินเสียงผมเรียกนะ

“โช้!”

“ว่า”

โช้เงยหน้าขึ้น รอยยิ้มบนใบหน้าจางไปแทนที่ด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าไปเมื่อผมจ้องมันนี่

“มึงมีอะไร ทำไม่ไม่กินข้าวอะ ไม่หิวหรือไง หรือว่าอยากกินกุงในจานกูอะ ไม่ให้ะเว้ย กูหิว แต่เห็นแก่ที่มึงอยากกิน จะแบ่งให้หนึ่งตัวก็ได้”

พูดเองเออเอง อีกทั้งยังแถมตั้งออกมาดูเวอร์ๆ อีก ท่าทาง

แบบนี้ยิ่งทำให้ผมนึกสงสัยเข้าไปใหญ่

แต่ว่ามันนะสิมอะไรไปหรือเปล่า ถึงได้คิดจะตักเอากุ้งในจานตัวเองเตรียมจะใส่ลงมาในจานผมแบบนั้นนะ

“ใช่”

“เรียกอีกแล้ว มึงดูคิดถึงกุนะเนีย กแล้วสิมชื่อหรือไง”

“เปล่า กูจะบอกว่ากูแพ้กุ้งไง...มึงจำไม่ได้หรือ” ผมถามนิ่ง ๆ ไม่ได้เอ่ยอยากทำให้บรรยากาศมันเสียหรือก แต่มันสมควรหรือ ผมแพ้กุ้งถึงขั้นที่ข้าวผัดกุ้ง เอาตัวกุ้งออกเหลือแต่ข้าวกับผักก็ทำให้ผมมีอาการแพ้ได้ ให้กินกุ้งทั้งตัว ผมไม่ตายเลยหรือไง

“...”

“ช่างมัน กูรู้ว่ามึงแค่แกล้งกูเล่น”

หลอกตัวเองชัด ๆ

ถ้าไม่ใช่เพราะมันไม่เคยจดจำอะไรเกี่ยวกับผม ก็คงทำเพราะพยายามกลบเกลื่อนบางสิ่งบางอย่างจนลืมไปมากกว่า

“กุษอโทษ”

“กินข้าวเถอะ”

“มึงโกรธกูอะ”

“ก็มันควรหรือวะ ถ้ากูไม่ทัก มึงก็จะตักกุ้งใส่มาในจานกูทั้ง ๆ ที่กูแพ้อะนะ” ผมไม่ได้ขึ้นเสียงหรือว่าโกรธมันจริงจังอะไร พุดออกไปด้วยความแง่ฉนวน ๆ และก็ยั้งดีที่โซ่ก็ยังคิดจะจ้อผมอยู่ครั้งนี่

“กูผิดไปแล้ว ยกโทษให้กุนะ กูจ้อด้วยไอติมหนึ่งแท่งเลยอะ”

“...”

“ว่าไง”

“อือ”

“ยังโกรธอยู่หรือวะ งั้นกูซื้อไอติมสองแท่งเลยแล้วกัน”

“ไม่โกรธแล้ว จะซื้อที่แพงก็ซื้อมาเถอะ”

ผมไม่รู้ว่าตัวเองควรที่จะรู้สึกยังไง แค่เพียงยิ้มออกมาเท่านั้น
ถ้าโช่นี้ก็ใส่ใจผมสักนิด มันก็คงจะรู้แล้วละว่าผมไม่ชอบกิน

ไอศกรีม

ไม่เคยชอบเลยแม้แต่ชนิดเดียว...

การพบเจอของผมและคุณ

มือเพียงในช่วงบ่ายผ่านไปค่อนข้างที่จะอึดอัดและหม่นหมองสำหรับความรู้สึกของผม หลังจากที่กินข้าวกันเสร็จผมก็ขอกลับขึ้นห้องมาก่อน เพราะโซ่ยังไม่อ้อมก็เลยไปสั่งข้าวเพิ่มอีกจาน แล้วด้วยนิสัยของโซ่ก็ไม่ได้สนใจอะไร ทำเพียงแค่มองหน้าตอบรับ และก้มลงเล่นโทรศัพท์ต่อเหมือนฟังสิ่งที่ผมพูดผ่าน ๆ เท่านั้น

ผมยังคงรู้สึกข้องใจกับท่าที่ติดโทรศัพท์ของมัน แต่เพราะเป็นสิ่งที่คิดว่าไม่สมควรพูดก็เลยไม่ได้ถามอะไรออกไป ปกติโซ่ก็ไม่ได้มีความลับอะไรกับผม โทรศัพท์มันผมก็สามารถหยิบมาเล่นได้ และทุกครั้งโซ่ก็ไม่เคยว่าอะไร เพราะแบบนี้...ทั้งรูป ทั้งข้อความ ถ้อยคำ แสดงความห่วงใยต่าง ๆ ผมรับรู้หมด โซ่ไม่คิดปิดบัง ที่ทำแบบนี้ก็คงอยากให้ผมรับรู้ที่สุดท้ายแล้วผมก็ไม่มีทางแทนที่เขาคนนั้นได้เลย...

รู้แบบนี้แต่ผมก็ยังเลือกที่จะเงิบและเมินเฉยไป ปล่อยให้หัวใจชินชาไปเองกับสิ่งที่ต้องพบเจอ

เพราะว่าผมชอบโซ่

ชอบมาก่อนหน้าที่มันจะคบกับคนคนนั้น

ชอบมาตั้งหลายปี ใฝ่มาองว่าเมื่อไหร่กันที่ผมจะได้มายืนอยู่ข้าง ๆ มันบ้าง และเมื่อมีโอกาสผมก็ไม่อยากที่จะยอมแพ้ง่าย ๆ คิดว่าบางเรื่องถ้าลองปิดตาลงสักข้าง แสร้งทำเป็นไม่สนใจเรื่องที่มีมันทำให้เจ็บเข้าไปบ้าง ผมก็จะสามารถยืนอยู่ข้าง ๆ โซ่ต่อไปได้

คุณอาจจะมองว่าผมโง่

โซ่ ผมมันโง่จริง ๆ

แต่ถ้าลองได้ชอบใครสักคนมากๆ แล้ววันหนึ่งคุณมีโอกาสได้มายืนข้าง ๆ เขา เป็นแฟนกัน คุณจะพบว่ามันยากมากเลยที่จะพูดคำว่าเลิกกันออกไป ถึงแม้ว่าเขาจะทำให้เรารู้สึกแย่มากก็ตาม

ผมเคยเจ็บซ้ำที่สุดในวันที่ไม่สบายหนัก โซ่ทำงานอยู่กับเพื่อน ๆ ของมัน ไม่สนใจว่าผมจะอาการย่ำแย่แค่ไหน แต่ในวันเดียวกันนั้น วันที่เขาคนนั้นติดต่อมา โซ่ทิ้งทุกอย่างที่กำลังทำและออกไปหาเขา

ตอนนั้นผมคิดแล้วว่า จะยอมแพ้

ผมคงไม่สามารถยืนอยู่ในจุดนี้ต่อไปได้

แต่แล้วยังไม่รู้ไหม...

คืนวันนั้นโซ่กลับห้องมาด้วยสภาพเปียกปอนเนื่องจากฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก นัยน์ตาแดงเรื่อจ้องมองผมที่เป็นคนลุกไปเปิดประตูห้องให้มัน หยาดน้ำตาร่วงไหลออกมาโดยไร้ซึ่งคำพูด โซ่กอดผม ผิวกายของโซ่เย็นเฉียบ ร่างกายสั่นเทาขณะที่วงแขนกอดรัดผมแน่นจมลงไปกับแผ่นอกของมัน

ความคิดที่จะบอกเลิกถูกขุดหลุมฝังลงไปลึกสุดหัวใจอีกครั้ง ผมยกมือกอดตอของมัน ฝ่ามือลูบแผ่นหลังกว้างเพื่อปลอบประโลม

ผมทิ้งโซ่ไม่ได้ เขาคนนั้นทิ้งมันได้...แต่ผมทำไม่ได้
 บางทีผมก็คิดว่าทิ้งโซ่และผมเองก็ไม่ได้แตกต่างกันเท่าไร
 เพียงแค่ว่าผมยังสามารถอยู่ข้างๆ มันได้ แต่โซ่...มันไม่
 สามารถที่จะกลับไปยืนอยู่ข้างกายเขาคนนั้นได้อีกแล้ว

“อ้อ”

!

ผมสะดุ้ง เงยหน้ามองเมื่อได้ยินเสียงเรียกดังขึ้นเหนือหัว
 โซ่ยืนอยู่ข้างๆ แก้อ๊อ ขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะส่งเสียงถาม
 “เป็นอะไร ภูเดินเข้าห้องมาเห็นมึงดูเหม่อๆ”

“ไม่นี่ ภูจะเป็นอะไรล่ะ” ผมหัวเราะพลางถามมันกลับไป รอย
 ยิ้มปลอมๆ ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าในตอนที่สบตากัน โซ่ไม่ใช่คน
 ละเอียดอ่อนด้านความรู้สึก หรือถ้าจะให้พูดก็คือ มันไม่ค่อยสนใจ
 ความรู้สึกของผมสักเท่าไร เลยไม่ใช่เรื่องแปลกที่มันจะไม่รับรู้ว่
 ตอนนี้อยู่กำลังคิดและรู้สึกยังไงอยู่

“อ้อ ภูคิดว่ายังโกรธเรื่องกั๋งอยู่”

“ไม่ได้โกรธ”

“ก็ดี เดี่ยวภูจะไปอาบน้ำ พวกไอ้ निक โทร. ตามแล้ว มึงก็ล็อก
 ห้องเลย...ภูอาจจะไปค้างกับพวกมันสองคืนถ้างานไม่เสร็จ”

โซ่ไหวไหล่ มันหย่อนกายนั่งลงมาข้างๆ ผม ก่อนจะทำตัว
 อ่อนนอนลงมาที่ตัก ขยับจนได้ที่แล้วถึงจะนอนเล่นโทรศัพท์

“สองคืนเหอ” ผมถาม ก้มหน้ามองไปที่โทรศัพท์ในมือของ
 โซ่ เหมือนว่ามันจะคุยกับใครสักคนอยู่

“อาจจะ...ถ้าพวกมันชวนดื่มต่อ”

“อ้อ”

พอดื่มเสร็จ เม้าหัวทิ่มหัวดำ วันต่อมาก็ต้องลากสังขารตื่นขึ้น

มาทำงานใหม่อีก วนเวียนอยู่แบบนี้ สวมเสื้อตัวเดิมไปเรียน น้ำอาบ
ทันก็อาบ อาบไม่ทันก็ช่างหัวมัน เพราะเป็นเหมือนกันทั้งกลุ่ม ถ้า
งานไหนทำจนได้รุ่งหรือรุ่งริบมาก ๆ เดาไปเลยว่าวันนั้นที่โผล่หน้า
ไปเรียนกันในช่วงเช้านี้คือไม่ได้อาบน้ำแน่ ๆ

“เหนียววะ มึงขับรถไปส่งกูได้ปะ ชี้เกี่ยจั่งรถ...เงินกูจะหมด
แล้ว ซ้อของทำงานส่ง”

“เหลือเท่าไร เอาของกูไปใช้ก่อนไหม”

“ไม่อะ แค่มายอยู่กับมึงก็มีพวกปากดีมาบอกว่ากูเกาะมึงแตก
แล้ว”

เรื่องแบบนี้ก็ยังคงผ่านมาให้ได้ยินบ่อย ๆ บางทีผมก็สงสัยว่า
ทำไมคนเราถึงต้องมาคอยเอาใจใส่เรื่องของคนอื่นแล้วพุดถึงในทาง
ที่ไม่ดี ทั้งที่มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับพวกเขาด้วยซ้ำ อีกทั้งเรื่อง
พุดหรือเล่าต่อกันไปก็ไม่ใช่เรื่องจริงด้วย

โซจะเกาะผมกินได้ยังไงในเมื่อบ้านมันเองก็ฐานะดี พ่อเป็น
เจ้าของสายการบินขนาดใหญ่ แม่เป็นเจ้าของร้านเพชรที่มีสาขาอยู่
เกือบทั่วประเทศ

เรียกว่าเป็นครอบครัวที่รวยมากเลยยังได้

“มึงไม่ต่อยปากมันไปสักทีอะ”

“ต่อยทำไมให้เจ็บมือ อยากพุดอะไรก็พุดไปดิ กูไม่ได้เกาะมึง
แตก กูไม่เห็นจะต้องเดือดร้อนกับสิ่งที่มันพุด”

โทรศัพท์ในมือถูกโยนคว่าหน้าไปตรงหัวเตียง ส่วนคนโยนก็
ดั่งตัวขึ้น ขยับเข้ามาจูบปากผมแผ่วเบา ก่อนจะผละออก แล้วลุก
เดินไปหยิบผ้าเช็ดตัว

“กูไปอาบน้ำดีกว่า อาบด้วยกันไหม”

“จะอาบก็รีบอาบ เดี่ยวกูไปส่ง” ในที่สุดผมก็ยิ้มออกมาจนได้

‘ไมไ่ไ่มีปปลอม ๆ ที่ปั้นแต่งขึ้นมาเพื่อกลับเกลื่อนความรู้สึก สายตามองตามร่างของแฟนตัวเองไปจนกระทั่งประตูห้องน้ำปิดลง ภายในห้องนอนเงียบสนิท มีเพียงแค่เสียงน้ำไหลที่ดังออกมา

ผมละสายตาดกลับมาที่โทรศัพท์ของโซ่ เพราะตอนนี้อารมณ์ดีแล้วก็เลยไม่มีใจคิดจะไปวุ่นวายอะไรกับของส่วนตัวของมัน

ตั้ง!

ถ้าหากว่าไม่มีเสียงข้อความเข้าดังขึ้นมาเสียก่อนนะ

ผมมองนึ่ง ซึ่งใจอยู่สั๊กพักถึงจะยื่นมือไปหยิบโทรศัพท์ของโซ่ขึ้นมา แค่หยิบ...ความคิดผมกำลังตึกัน ถ้าผมเปิดดูก็จะกลายเป็นว่ารูกล้ำพื้นที่ส่วนตัวของมัน แต่ถ้าไม่เปิด ความรู้สึกคับข้องใจในตอนนี้ก็จะไม่หายไป

คิดอยู่นาน... จนสุดท้ายผมก็ตัดสินใจวางโทรศัพท์ลงที่เดิม คว่าหน้าเอาไว้ก่อนจะลุกขึ้นไปปลดกระดุมเสื้อนักศึกษาออก ค่อย ๆ ถอดใส่ลงตะกร้าผ้าไป เปลี่ยนเสื้อและกางเกงเสร็จสรรพก็กลับมา นั่งรอโซ่บนเตียงเหมือนเดิม ผมสุดท้ายใจเข้าก่อนจะผอนออกยืดยาว เอนตัวนอนลงไปบนเตียงพลงหลับตาลงปล่อยความคิดให้ล่องลอย

และความเงียบของผมก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงโทรศัพท์ที่สั่นครืน

เพียงแต่มันไม่ใช่โทรศัพท์ของผม

เป็นโทรศัพท์ของโซ่ ผมลุกขึ้นนั่งและหยิบโทรศัพท์ของโซ่ขึ้นมา หันมองไปทางห้องน้ำและพบว่าโซ่ยังคงอาบน้ำอยู่ อาจจะเป็นเพื่อนของมัน ใครสักคนภายในกลุ่มนั่นคือสิ่งที่ผมคิด แต่ความจริงแล้วกลับไม่ใช่เลยสักนิด

‘กันด์’

ชื่อที่ผมจดจำได้ขึ้นใจ

แค่เห็นชื่อผมก็รู้สึกแล้วว่ามือตัวเองกำลังสั่น ริมฝีปากเหม็น
แน่นก่อนจะตะปปลายนิ้วลงบนหน้าจอเพื่อที่จะรับสาย

“สวัสดิ์” ผมเป็นฝ่ายเอ่ยทักทายหลังจากที่สะกดกลั่นความรู้สึก
ของตัวเองไว้ได้แล้ว มือข้างที่ว่างกำแน่นจนรู้สึกได้ถึงเล็บที่จิก
แทงลงบนฝ่ามือ ผมไม่ชอบคนคนนี้ ค่อนข้างที่จะเกลียดด้วยซ้ำ
เพราะทุกครั้งที่พบหน้า มันจะทำให้ผมและโซนี่ไปถึงใครอีกคน
ได้ตลอด

[พี้อันเธอครับ?]

ปลายสายถามกลับ น้ำเสียงคล้ายไม่มั่นใจ แต่ก็แฝงเอาไว้ด้วย
ความสุภาพตามนิสัย

“ครับ พี่เอง มีอะไรหรือเปล่า โซนี่กำลังอาบน้ำ” แม้ว่าใจอยาก
จะเกลียด แต่ผมก็รู้ว่าไม่สมควรที่จะรู้สึกแบบนั้น กันต์ก็แค่หลาน
รหัสของโซนี่ เด็กผู้ชายคนหนึ่งที่มีใบหน้าคล้ายคล้ายกับแฟนเก่า
ของโซนี่ราวกับเป็นฝาแฝด

อีกทั้งนิสัยเองก็ไม่ได้แตกต่าง

พยายามให้คล้ายจนบางครั้งผมเองก็คิดว่ามันมากเกินไป

[อ้อ อะไรของพี้อะ ไหนบอกว่ามีอะไรให้โทร. หาไง หนีไป
อาบน้ำเฉยเลย...งั้นก็ไม่มีอะไรแล้วละครับ ฝากบอกพี้อะด้วยว่ากันต์
โทร. หา เมื่อกี้ยังคุยกันไม่เสร็จเลย ไปกินข้าวแป็บเดียวพี้อะก็หาย
ไปแล้ว]

สิ่งที่น้องกันต์บอกมานั้นไขข้อข้องใจของผมก่อนหน้านั้น
ทั้งหมดที่เห็นว่าโซนี่เล่นโทรศัพท์ตอนกินข้าว ก็คงเป็นเพราะคุยกับ
น้องกันต์ รวมถึงช่วงก่อนที่มันจะไปอาบน้ำด้วย ไม่รู้ว่าไปสนิทสนม
กันขนาดนี้ตั้งแต่ตอนไหน

“เดี๋ยวบอกให้” ผมตอบ พยายามบังคับเสียงตัวเองไม่ให้ฟังดูกระด้างจนเกินไป พุดจบก็วางสายทันที ไม่สนใจว่าคู่สนทนาจะพูดอะไรต่อจากนั้นอีกหรือเปล่า

หลังจากที่วางสาย เสียงข้อความก็ดังติดต่อกันอีกหลายครั้ง เจ้าของโทรศัพท์อาบน้ำเสร็จพอดี ร่างที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวพันรอบเอวก้าวออกมาจากห้องน้ำด้วยเส้นผมที่เปียกชุ่ม หยาดน้ำที่เกาะอยู่ตามร่างกายค่อย ๆ ร่วงไหลลงมาเป็นสายยามที่อีกฝ่ายก้าวเดิน

“เช็ดผมให้หน่อย”

เสียงพูดดังขึ้นโดยที่ไซไม่ได้มองด้วยซ้ำว่าผมกำลังทำหน้าที่แบบไหนอยู่ในตอนนี้ สวมกางเกงเสร็จก็เดินถือผ้าเช็ดตัวมาโยนให้ก่อนจะนั่งลงหันหลังให้พร้อมยื่นมือมา

“หยิบโทรศัพท์ให้ด้วย”

“...หลานรหัสมิ่งโทร. มา” ผมพูดพลางจับผ้าคลีวางลงไปบนกลุ่มผมเปียกชื้น อีกมือก็หยิบเอาของที่ไซขอใส่มือไป

“มิ่งรับเหรอ”

ใบหน้าดูดีหันกลับมามองเล็กน้อย แต่เพียงแค่เล็กน้อยผมก็เห็นถึงร่องรอยความไม่พอใจที่ถูกส่งผ่านมาจากสายตาคู่นั้นแล้ว

“กูรับไม่ได้เหรอ”

“โทรศัพท์กูไง”

“ปกติเพื่อนมิ่งโทร. มากูก็รับ”

“แล้วนี่เพื่อนกูเหรอ”

ไซเริ่มเสียงแข็ง ผมสัมผัสได้ถึงอารมณ์ความโกรธของมัน มือที่กำลังเช็ดผมให้หยุดชะงัก ในใจเริ่มคิดไปต่าง ๆ นานา ทำไมมันถึงต้องโกรธแค่เพราะผมรับสายของหลานรหัสมัน ปกติเพื่อนมันโทร.

มา ถ้าไม่ว่างรับโซ่ก็ให้ผมเป็นคนรับสายแทน แล้วทำไมครั้งนี้ถึง...

“ถูกขอโทษที่วุ่นวายก็แล้วกัน ไม่คิดว่าหลานรหัสจะสำคัญกับมึงขนาดนั้น”

“เนี่ย มึงก็เป็นแบบนี้ กูรู้ใจว่ามึงไม่ชอบกันต์ ไม่ชอบแล้วจะรับสายคุยกับน้องมันทำไม มึงปล่อยให้มันวางสายไปก็จบ เตียวกูค่อยโทร. กลับเองก็ได้”

“อือ” ถ้าเหตุผลแค่นี้ก็ไม่เห็นต้องใส่อารมณ์กับผม

เว้นแต่ว่ามันจะมีอะไรที่มากกว่านั้น

“คราวหลังน้องโทร. มาอีกมึงก็ไม่ต้องรับ ปล่อยให้มันแหละ”

“ตามใจ”

เกิดเป็นความเจ็บช้ำระหว่างเราสองคน โซ่วางโทรศัพท์ลง พลังหลังตาปล่อยให้ผมจัดการกับเส้นผมเปียกชื้นจนแห้ง พอผมแห้งมันก็ลุกขึ้นไปสวมเสื้อไม่พูดไม่จาอะไรอีก ส่วนผมก็ได้แต่ถอนหายใจออกมา

อายุผมคงจะสั้นลงเรื่อย ๆ แล้วละ

ดีกันได้ไม่ถึงชั่วโมงเลยจริง ๆ

ตั้ง!

เสียงข้อความเข้าดังขึ้นมาอีกครั้ง

เพียงแต่คราวนี้มันเป็นของผม ไม่ใช่ของโซ่

ผมหยิบโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมา นิ้วสัมผัสลงบนหน้าจอเพื่อปลดล็อก ข้อความจากเพื่อนสักคนในไลน์ดังขึ้นติดกันสองถึงสามข้อความ เป็นคนแปลกหน้าที่ผมไม่คุ้นเคยเท่าไรในตอนแรกที่กดเข้าไปดูโพรไฟล์

นที

ขอโทษนะครับ

อันไช้ใหม่

พอดีอยากติดต่อกัน ถ้าเห็นข้อความผมแล้วช่วยตอบกลับ
หน่อยนะครับ

ความเจ็บภายในรถพาให้บรรยากาศระหว่างเราสองคน
นั้นยิ่งอัดอัดเพิ่มมากขึ้นไปอีกหนึ่งเท่าตัว ผมยื่นมือไปเปิดเพลง
สายตาดำจับจ้องไปยังสัญญาณไฟ รถติดยาวไปไกลสุดลูกตา มันเป็น
ช่วงเวลาที่ค่อนข้างจะน่าเบื่อ บวกกับที่ทั้งผมและไซ้ต่างก็อยู่ใน
สถานการณ์ที่ต่างคนต่างเจ็บแบบนี้ ผมก็ยิ่งรู้สึกเกลียดรถติดเข้าไป
ใหญ่

เหตุเกิดเพียงแค่ผมรับสายหลานรหัสของมัน ผมคิดซ้ำ ๆ เป็น
ร้อยรอบได้ตั้งแต่ที่ขับรถออกมาจากหอพัก ทำไมเราถึงต้องทะเลาะ
กันเพราะเด็กคนหนึ่ง ทำไมมันจะต้องโกรธผมมากขนาดนั้น ถ้าไม่
ให้ผมรับสายน้องกันต์ มันก็แค่บอกผมดี ๆ หลังจากนั้นผมก็จะไม่ยุ่ง
วุ่นวายกับมันเรื่องน้องกันต์อีก

แต่นั้นก็แล้วแต่กรณี ไม่ยุ่งของผมก็คือไม่รับสาย ไม่สนใจ แต่
ถ้าน้องล้ำเส้นความอดทนของผม ถึงตอนนั้นก็คงต้องว่ากันอีกที

ผมหันไปมองไซ้ เวลาแบบนี้มันก็ยังหลับได้อย่างสบายใจ คง
เพราะความว่างสะสมในช่วงหลายวันที่ผ่านมา บางทีผมก็อยากจะ
เป็นแบบมันนะ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพยายามรับรู้หรือเข้าใจความรู้สึก
ของใคร

เมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียว ผมก็กดเท้าเหยียบคันเร่ง
ความเร็วรถค่อนข้างช้ากว่าปกติเพราะการจราจรที่ติดขัด เมืองหลวง

ก็มักจะวุ่นวายแบบนี้เสมอ รถติด ถูกขับรุดตัดหน้า หรือไม่ว่าพวก
มักายที่ชอบสร้างเลนเสริมและแทรกเข้ามาทีหลัง ยิ่งถนนช่วงไหน
มีการก่อสร้างหรือปรับปรุงเส้นทางอยู่ การจราจรก็จะติดขัดมาก
เป็นพิเศษ

หอยของพี้นึกค่อนข้างไกลจากหอพักของผมเลยละ เรียกได้ว่า
อยู่กันคนละฝั่ง กว่าจะมาถึงก็เหยียบเบรกจนเหนื่อย ผมตีไฟจอด
ชิดไปข้าง ๆ กำแพงที่มีรถจอดเรียงอยู่สองสามคัน ก่อนจะหันไป
สะกิดปลุกไซ้ที่นอนหลับคอพับอยู่

“ไซ้ ถึงแล้วนะ”

“อือ...” ไม่ต้องให้ปลุกหลายรอบไซ้ก็งัวเงียตื่นขึ้น ปรับเบาะ
กลับมาเป็นเหมือนเดิมพลาจปิดกายไปมา หันมองออกไปด้านนอก
หน้าต่าง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. หาใครสักคน ส่วนผมก็หันกลับ
มากดลดเสียงเพลงลงให้ ปล่อยให้มันพูดคุยกับเพื่อนตัวเองไป ไม่
ได้คิดจะเอ่ยแทรกในตอนนี้

“รีบลงมา อัดมันจอดรออยู่ข้างหอมิ่ง อือ มากันครบยังวะ...
เคเค เดียวไปรอหน้าหอมิ่ง”

เมื่อคุยจบ เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกงเรียบร้อยแล้ว ไซ้ก็
หันมาหาผม อ้าปากจะพูด แต่ก็เงยไปสັกพักแล้วถึงจะพูดออกมา

“ขอบคุณที่มาส่งกู ขับรถกลับดี ๆ”

“อือ”

“เรื่องกันต์...กูขอโทษที่พูดกับมึงไม่ดี อย่าคิดมากนะอัด”

ถึงจะดูเหมือนถูกตบหัวแล้วลูบหลัง แต่ผมก็ยังคงยิ้มให้ไซ้ที่
ยื่นมือมาลูบหัวผมแผ่วเบา ก่อนจะลงจากรถไปเมื่อดูเหมือนว่าเรา
จะเข้าใจกันดีแล้ว โบกมือส่งท้ายให้ผมอีกเล็กน้อย จังหวะนั้นพี้นึก
ก็ลงมาพอดี ทักทายผมด้วยรอยยิ้มก่อนจะตบปาพาไซ้ไป

ก็คงจะมีแค่โซ่ที่คิดว่าทุกอย่างมันดีขึ้นแล้ว

คนที่ เป็นฝ่ายกระทำ มันจะไปรู้สึกอะไรได้เท่าคนที่ถูกกระทำ
 ละจริงไหม ผมรู้สึกแสบแค้นตอนที่ถูกมันตอว่า บอกว่าอย่าคิดมาก
 แล้วจะหายมันก็คงเป็นไปได้ อย่างน้อยสองวันนี้ที่มันไม่อยู่ ก็คง
 ไม่มีเรื่องอะไรที่จะมาทำให้ระหว่างเรามันแสบไปมากกว่าที่เป็นอยู่ใน
 ตอนนี่

ผมขับรถกลับมา จุดมุ่งหมายไม่ใช่หอพัก แต่เป็นร้านเหล้าที่
 ผมมักจะไปนั่งบ่อย ๆ ทุกครั้งที่ไม่มีเรื่องไม่สบายใจ เพราะผมไม่มีเพื่อน
 สนิท ผมคุยกับใครไม่ได้ ระบายหรือเล่าให้ใครฟังก็ไม่ได้ พ่อกับแม่
 ยิ่งไม่ได้ใหญ่เลย เพราะผมมักจะบอกทั้งคู่เสมอว่าระหว่างผมกับโซ่
 เป็นความสัมพันธ์ที่ดี

ตอนนี้ผมได้แต่ยิ้มสมน้ำหน้าตัวเอง ความสัมพันธ์ที่ดีเหว
 ดิบแบบไหนกันถึงได้มีเรื่องให้ต้องทะเลาะกันได้ทุกชั่วโมง แพนเก่า
 เขาก็ไม่ลืม อีกทั้งตอนนี้ยังมีเด็กหน้าตาคล้ายแพนเก่าของเขา
 ติดพันอีก

ผมนั่งดื่มเงียบ ๆ อยู่คนเดียว เสียงเพลงเศร้า บอกเล่าถึง
 ความเจ็บปวดดั่งก้อนอยู่ภายในหู ฟังไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไรหรอก แต่
 ก็ทำให้รู้สึกเจ็บจี๊ดกับบางประโยค พาให้ผมยกแก้วเหล้าขึ้นจ
 ริมฝีปากอีกครั้ง ปล่อยให้ของเหลวรสชาติแสบไหลลงคอไปที่เดียว
 จนหมดแก้วแล้วถึงวางลงให้พนักงานเข้ามาผสมให้ใหม่

บรรยากาศตอนกลางคืนนั้นให้ความรู้สึกหนาวทั้ง ๆ ที่ความ
 จริงแล้วอากาศร้อน อาจเป็นเพราะความเหงาที่กัดกินผมอยู่ข้างใน
 ถึงได้ทำให้รู้สึกหนาวแบบนี้ หันไปทางไหนก็มีแต่กลุ่มเพื่อน ไม่ก็คูรั
 กนั่งอยู่ด้วยกัน

ไม่มีใครที่ตัวคนเดียวแบบผม

พอคิดถึงตรงนี้แล้วก็ยกแก้วขึ้นดื่มอีกครั้ง ก่อนจะวางกระแทกมันลงบนโต๊ะ ผมเลือกที่จะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมานั่งเล่นจะได้ไม่ต้องสนใจอะไรอีก ผมเริ่มมองเห็นตัวหนังสือลายตาแล้ว แต่ก็ยังไม่คิดที่จะกลับ กดเข้าไปยังข้อความที่ขึ้นค้างเอาไว้ตั้งแต่เมื่อตอนเย็น พิมพ์ตอบกลับไปก่อนจะวางโทรศัพท์ลงและไม่คิดที่จะสนใจว่าฝ่ายนั้นจะตอบอะไรกลับมา

เวลาผ่านไปผมก็ยังนั่งดื่มอยู่เหมือนเดิม เริ่มที่จะโอนเอนเล็กน้อยแต่ก็ยังมึสติอยู่ โทรศัพท์สั่นครืดขึ้นมา ผมมองนิ่งและไม่คิดที่จะหยิบมาดู ปล่อยเอาไว้อย่างนั้นจนกระทั่งทุกอย่างเงียบลง รวมถึงเพลงภายในร้านด้วยเช่นกัน

และเมื่อเสียงเพลงเงียบ

เสียงทักทายจากคนแปลกหน้าก็ดังชัดเจนขึ้นมา

“อ้อครับ...”

“...” ผมเงยหน้าขึ้น กะพริบตามองผู้ชายตัวสูงตรงหน้าที่คล้ายจะมีร่างแยก สะบัดหัวเบาๆ ก่อนจะยิ้มส่งไปให้ ยกมือตบลงบนเก้าอี้ข้างๆ สองสามครั้ง “นายชื่ออะไรใหม่ นั่งลิ จะดื่มอะไรก็สั่งเอา”

“ผมค้ออ่อนครับ นั่งเป็นเพื่อนได้แต่คงไม่ดื่ม”

“งั้นก็ตามใจ” ในเมื่อไม่ดื่มผมก็ไม่บังคับ อย่างน้อยแค่นั่งเป็นเพื่อนก็พอแล้ว ไม่คิดว่าตัวเองก็มีวันนี้ ผมหันกลับไปมองสำรวจคนที่เลื่อนเก้าอี้ยามั่งลงข้างๆ กันอีกครั้ง ตาเรียวดู จมูกโด่ง อีกทั้งริมฝีปากก็ยังบาง ใบหน้าเรียกได้ว่าดูดีหมดจด ผิวขาวไม่คล้ำเลยสักนิด ดูเป็นคุณชายยังไงก็ไม่รู้

เรียกได้ว่ารูปลักษณ์ไม่เข้ากันเลยสักนิดกับร้านเหล้าแบบนี้

“ขอโทษนะที่อยู่ๆ ก็ชวนมา”

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็อยากมาคุยเรื่องงานอยู่แล้ว”

แม้แต่การพูดก็ดูสุภาพไปหมด ท่าทางของนทีชวนให้ผมยิ้มออกมา ยกแก้วในมือขึ้นดื่มอีกครั้งก่อนจะหันไปพูดคุยกับอีกฝ่าย

“งานแบบไหน” ปกติผมจะรับงานถ่ายวีวิวเสื้อผ้า หรือจะแคเป็นแบบถ่ายรูปทำงานส่งผมก็รับ ไม่ใช่เพราะต้องการเงิน เพียงแต่ผมชอบทำอะไรพวกนี้ มันสนุกดี และบางทีการทำในสิ่งที่ชอบก็จะช่วยให้ผมไม่ฟุ้งซ่านเท่าไร

“ก็...ถ่ายรูปส่งประกวดนะครับ เป็นกิจกรรมของทางมหา'ลัย”

“อ้อ เอาไว้คุยรายละเอียดกันอีกทีในไลน์ หลังจากนั้นผมจะให้คำตอบอีกทีว่าจะรับงานของนทีไหม”

“ได้ครับ ว่าแต่...อั้นขับรถมาหรือเปล่าครับ”

“...” ผมพยักหน้าเป็นคำตอบ ไม่ได้พูดคุยกะไรกับนทีอีกหลังจากนั้น ฟังเพลงและดื่มเหล้าต่อหมดไปอีกสองแก้ว แก้วที่สามถูกผสมมาแล้วเรียบร้อยในตอนที่ผมกำลังนั่งจ้องโทรทัศน์อยู่อย่างนั้นเงียบ ๆ

ไม่คิดจะโทร. มาถามเลยสักนิดเหอว่าผมกลับถึงหอหรือยัง หรือว่าใช่กำลังยุ่ง มันต้องช่วยพี่นิกทำงาน อาจจะไม่ว่างจริง ๆ หรือไม่ตอนนี้อันคงช่วยกันทำเสร็จแล้วนั่งดื่มเหล้ากันต่ออย่างสบายใจ

“ผมว่า...อั้นดื่มเยอะไปแล้วนะ”

“...” ผมตวัดสายตาไปมองคนข้างเคียง นทียิ้ม ถือวิสาสะยื่นมือมาดึงเอาแก้วเหล้าออกจากมือผมก่อนจะนำไปวางลงบนโต๊ะ

“จะขับรถกลับไม่ไหวนะครับ”

“สนใจทำไม คนเป็นแฟนเขายังไม่เคยสนใจอะไรเลย” อาจเป็นเพราะผมเริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ถึงได้พูดออกไปแบบนั้น รู้สึก

ว่ากระบอกตาเริ่มร้อนผ่าวขึ้นมา น้ำตาเอ่อคลอแต่ก็ไม่ได้ร่วงไหลลงมาเพราะผมชิงเงยหน้าขึ้นยกมือเช็ดออกไปเสียก่อน

“ไม่เกี่ยวกับเลยนะครับ”

“เกี่ยวสิ ผมกับคุณไม่ได้สนิทกันสักหน่อย ไม่ได้เป็นอะไรกันด้วย ปล่อยให้ผมตี๋มไปเถอะ ถ้ากลับไม่ไหวก็แค่นอนในรถ”

“แบบนั้นยิ่งน่าเป็นห่วงใหญ่เลย อัดผมเป็นว่าที่นายแบบของผมนะ จะปล่อยให้ผมนอนหลับในรถได้ยังไง”

“...”

“โทร. หาแฟนสิครับ หรือจะให้ผมโทร. ให้”

“อือ โทร. สิ...โทร. ให้ผมหน่อย”

จะรู้สึกยังไง

ไซ้จะตกใจหรือเปล่าถ้าคนที่โทร. ไปในชื่อของผมไม่ใช่ผม...

ไซ้

“ทำไมบรรยากาศมันตึงจังวะ เป็นอะไรของมึงเนียไอ้ไซ้
ไม่พูดกับใครตั้งแต่มาถึงแล้ว ทะเลาะกับอัดมาเหวอะ”

คำถามนี้มักจะเป็นคำถามที่ผมได้ยินบ่อย ๆ จากปากของไอ้ นิก ยิ่งช่วงหลังมานี้ยิ่งได้ยินบ่อยกว่าเดิม ไม่ใช่ความผิดของมันหรอกที่ถาม ช่วงนี้ผมกับอัดทะเลาะกันบ่อยจริง ๆ บางทีก็เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่บางทีมันก็เป็นเรื่องใหญ่ที่ผมมักจะเป็นต้นเหตุ

“อือ แค่อะไรสาระ” ผมตอบกลับไป ก่อนจะก้มหน้าลงช่วยมันทำงานต่อ พอตัดบทแบบนี้ไอ้ นิกก็ไม่ถามอะไรอีก และเพื่อนคนอื่นมันก็ไม่ยุ่งเรื่องของผม

เพราะเหนื่อยกับการทำงาน เวลานอนก็ไม่ค่อยมี ผมรู้สึกว่

ตัวเองหงุดหงิดง่าย อะไรเล็กน้อยก็ทำให้ซัดหูซัดตาไปหมด บางทีผมก็รู้สึกว้าวุ่นววายกับผมเกินไป เรื่องโทรศัพท์...โอเคว่าบางทีผมก็เป็นคนบอกให้มันรับสายให้เวลาที่กำลังยุ่งมาก ๆ แต่นั่นมันกรณีของเพื่อนผม กับคนอื่นมันก็ไม่ควรที่จะรับสายหรือเปล่า

กัณฑ์กับผมสนิทกันเพราะเป็นสายรหัส ผมมองออกว่าอันไม่ชอบน้อง ถึงมันจะไม่พูดออกมา ผมก็รู้ว่าอันกำลังคิดเรื่อง...แฟนเก่าผม กัณฑ์หน้าตาคล้าย และนิสัยเองก็คล้ายด้วยเช่นกัน บางครั้งผมก็รู้สึกสบายใจที่ได้คุยกับน้อง

แต่มันก็แค่ความสบายใจ ผมกล้ายืนยันว่าไม่ได้คิดอะไรกับกัณฑ์ไปมากกว่าพี่น้อง หนึ่งคือผมมีแฟนแล้ว และสอง...ต่อให้หน้าคล้ายแค่ไหน นิสัยเหมือนยังไง สำหรับผมไม่มีใครที่จะมาแทนที่เขาคนนั้นได้ ความทรงจำมากมายของผมมีแต่เขา พื้นที่ในหัวใจก็ยังคงเป็นของเขาเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

คลื่น...

แฟนเก่าของผม

“กูก็ว่าจะไม่พูดแล้วนะ แต่กูสงสัยว่า...อย่างน้อยน้องมันก็อดทนจับมึงจนติด ดูแลดีทุกอย่าง ไม่จู้จี้จ้านทำตัววุ่นวาย แฟนแบบนี้ใครก็อยากมีปะ ทำไมมึงไม่เปิดใจให้อันบ้างวะ ลืมคนที่เขาทิ้งมึงไปไม่ดีกว่าหรือ มึงก็รู้อย่างไรคลื่นมันก็ไม่กลับมาคบบกับมึงแล้ว มึงดีกับมันจบหาย มันยังทิ้งมึงไปคบบกับคนอื่น ๆ แบบไอ้โหดได้...”

“เลิกพูดสักที งานมึงไม่ใช่งานกู จะให้ช่วยก็หุบปากไป” ผมไม่ปล่อยให้ไอ้เด็กพูดต่อ ตวัดสายตาดูขึ้นมอง ส่งสัญญาณไม่ให้มันล้ำเส้นไปมากกว่านี้ มันจะพูดว่าใครต่อหน้าผมอีกร้อยคนผมก็ไม่สน ถ้าหากคนคนนั้นไม่ใช่คลื่น

ผมเลิกกับคลื่นมาได้ครึ่งปีแล้ว หลังจากนั้นฉันก็พยายามเข้าหาและจีบผม มันเป็นเรื่องหนึ่งปี ผมอยู่ปีสาม ฉันอยู่ปีสอง ที่ผมตอบตกลงคบกันเพราะเห็นว่ามันมีความพยายามดี ตอนคบฉันก็ไม่ได้แย่ อย่างที่ไอ้ निकพูดว่าฉันดูแลผมดี ไม่แสดงอาการหึงหวงออกหน้าออกตาให้รู้สึกรำคาญ

แต่เข้าใจผมหรือเปล่า

ว่าคนไม่รักมันก็คือไม่รัก ผมตอบตกลงคบกับฉันเพราะความพยายามของมัน ตลอดเวลาที่ผ่านมามีผมแทบจะเห็นมันเป็นน้องคนหนึ่งด้วยซ้ำ หกเดือนที่แทบจะไม่มีอะไรเกินเลยนอกจากกอดหรือจูบ มากกว่านั้นผมก็ทำไม่ได้ และฉันมันก็รู้ดีว่าเพราะอะไร

“เออ ไม่พูดแล้ว หนูแค่สงสัยน่ะ”

“...”

“สงสัยมึงด้วย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้คุณอดคิดสักที ปัจจุบันที่มีมึงมันโคตรดีเลยรู้ไหม”

ผมไม่สนว่าไอ้ निकจะพูดอะไรต่ออีก ตั้งใจช่วยมันทำงานจนเสร็จ พอเก็บกวาดทำความสะอาดห้อง เหล้าเบียร์ก็ถูกยกออกมาในทันที เหมือนว่าจะเตรียมกันเอาไว้แล้วตั้งแต่แรก ดื่มไปแค่แก้วเดียวผมก็ขึ้นไปนอนเล่นโทรศัพท์อยู่บนเตียงไอ้ निकแทน

ข้อความจากหลานรหัสผมยังไม่ได้เปิดอ่าน มาถึงตอนนี้ก็กดอ่านและพิมพ์ตอบกลับไปพร้อมยิ้มเล็กๆ ตรงมุมปาก

กันต์มักจะมีเรื่องราวอะไรแปลก ๆ มาเล่าให้ผมฟังเสมอ เล่าแล้วก็ขำเอง พาให้ผมหัวเราะตามไปด้วย การได้อยู่กับน้องทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลาย ความเครียดความเหนื่อยที่สะสมมาลดน้อยลงทุกครั้งที่ได้คุย

เป็นความสบายใจอย่างหนึ่งในช่วงหลายวันที่ผ่านมา

ในช่วงที่กำลังส่งข้อความโต้ตอบกับหลานรหัส อัณกิโทร. เข้า
 มา ผมมองสายโทร. เข้านี่ ถอนหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนจะเลื่อน
 รับสาย และยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูรอคอยเสียงจากปลายสายเจี๊ยบ ๆ
 [สวัสดีครับ]

เพียงแค่นี้ได้ยินคำว่าสวัสดี ผมก็รู้ได้ในทันทีว่านั่นไม่ใช่ฉัน ผม
 ดูชื่อที่หน้าจอโทรศัพท์อีกครั้ง ขมวดคิ้วแน่นเมื่อเห็นว่านี่เป็นเบอร์
 ของอัณจริง ๆ แต่คนที่อยู่ปลายสายน่าจะไม่ใช่ฉันอย่างแน่นอน

“นี่ใคร เบอร์นี้เป็นเบอร์แฟนผม” หลังจากที่ถูกเดินออกมา
 นอกห้องได้ผมก็ส่งเสียงตอบกลับไป เอนหลังพิงผนังตรงทางเดิน

[รู้ครับ ใช่แฟนอั้น? ตอนนี้อยู่ที่ร้านเหล้า XXX อัณมา
 ขับรถกลับเองไม่ไหว ก็เลยให้ผมโทร. หาคุณ]

“แล้วคุณเป็นใคร”

[ผมแค่มาติดต่อกานกับอั้นครับ ไม่ได้เป็นอะไรกัน สรุปว่า
 คุณมารับอั้นได้ไหม]

ปลายสายถามย้ำอีกครั้ง แปลกที่ผมไม่ได้หวงอะไรอั้นเลย
 มีแค่ความเป็นห่วงเท่านั้น สาเหตุที่ทำให้อั้นไปดื่มเหล้าก็คงไม่พ้น
 เรื่องที่ทะเลาะกัน

“อ้อ ผมไปรับเอง คุณอยู่เป็นเพื่อนอั้นก่อน...ผมไปถึงแล้ว
 จะโทร. บอก”

หลังจากที่ตกลงกันเรียบร้อยผมก็กลับเข้าไปบอกอั้นก็ให้ไป
 ส่งที่ร้านเหล้า คนเยอะจนหาที่จอดแทบไม่ได้ ผมก็เลยให้อั้นส่ง
 ที่ด้านหน้าแล้วกลับไปเลย ส่วนตัวเองก็เดินเข้าไปด้านในพร้อมกับ
 โทร. กลับไปที่เบอร์ของอั้น

[ครับ]

“ผมอยู่หน้าร้าน คุณพาอั้นออกมาได้หรือเปล่า ผมจะยืนรอ”

ผู้คนมากมายขนาดนั้น ผมคงไม่เข้าไปด้านในแน่ ๆ

[ได้ครับ คุณรอผมแป๊บหนึ่ง]

บอกผมแล้วก็กดตัดสายไป

ผ่านไปสักพักก็ใครบางคนก็โอบประคองร่างคนเม่ออกจาก
ร้านมา ผมไม่รู้จักผู้ชายคนนี้ ไม่คุ้นหน้าเลยแม้แต่น้อย แต่รู้แค่ว่า
คนที่อีกฝ่ายกำลังพุงอยู่คือแฟนของผม เมื่อเห็นแล้วก็เดินเข้าไป
หา ทางนั้นส่งยิ้มมาให้แต่ผมไม่ได้สนใจเท่าไร ยื่นมือเข้าไปรับเอา
ร่างที่โอนเอนมาพุงเอาไว้แทน ก่อนจะซ้อนอุ้มคนเม่อขึ้นโดยไม่
สนใจสายตาทิมองมา

“ขอบคุณที่ดูแฟนผมให้”

“ไม่เป็นอะไรครับ นี่บุญแจรง และนี่โทรศัพท์ของอ๊ณ”

ผมรับบุญแจรงมา ส่วนโทรศัพท์ผมให้คนแปลกหน้ายัดใส่
กระเป๋าเสื้อของอ๊ณ ไม่ได้คุยอะไรต่อเพราะผมอุ้มคนเม่ออยู่ พอได้
บุญแจรงก็หันหลังเดินไปยังลานจอดรถแทบจะทันที มองหาไม่นาน
ก็เจอรถของอ๊ณ

“มาทำไม”

“มึงเมาไป กูมารับกลับ”

“สนใจด้วยหรือ”

อ๊ณถามผม เสียงดังอู้อู้ออยู่ในลำคอตอนที่ผมกำลังจัดทำทาง
ให้อีกฝ่ายนั่งบนเบาะได้สบายที่สุด

“สนใจ มึงเป็นแฟนกูนะอ๊ณ จะทิ้งให้หนุ่มที่ไหนหัวไปได้ไง”
ผมแก้งหยอกออกไป แม้ความจริงจะไม่ได้รู้สึกทำอะไรเลยสักนิด
ตลกกว่าดมองใบหน้าของอีกฝ่ายก่อนจะยกมือขึ้นไปเช็ดน้ำตาให้
ลวก ๆ

ไม่ใช่ที่ผมไม่สงสารอ๊ณ

แต่ผมไม่อยากเลิกกับอณตตอนนี้ เพราะถ้าผมเลิก...
ผมก็จะไม่เหลือใคร
ถ้าวันไหนที่คลื่นกลับมาหาผม วันนั้นผมจะไม่เห็นแก่ตัวรัง
อณเอาไว้เลย

เจ็บที่ใจ น้ำไหลที่ตา

อ้อณ

ผมนั่งนิ่งอยู่บนรถ รู้สึกว่าตัวเองนั้นไม่ค่อยมีสติสักเท่าไรหรอก เพราะกว่าไซ้จะมาผมก็ดื่มเข้าไปเยอะเหมือนกัน แม้ أننيจะพยายามห้ามแต่ก็เปล่าประโยชน์ นึกแล้วก็ขำ โบหน้าบึ้งยากของคนที่ในตอนที่ยังดีดดันที่จะสั่งเครื่องดื่มมาเพิ่ม แต่ละแวกที่ยกขึ้นดื่ม อีกฝ่ายมองตามพร้อมที่ยื่นมือมาพยายามจะแย่งแก้วออกจากมือผม แสดงท่าทีห่วยใจจนผมอยากจะหัวเราะออกมา กับคนที่อยู่ใกล้กัน เป็นแฟนกัน...ผมยังไม่เคยได้เห็นท่าทีลอนลานเพราะเป็นห่วงผมแบบที่นี้ที่แสดงออกให้เห็นเลย

“ทำงานเสร็จแล้วเหรอ” ผมถามเสียงเบา ยกมือνωดคสิ่งขมับตัวเองเพื่อคลายอาการมึนเมา สะบัดหัวไปมาเล็กน้อยก่อนจะลืมตาขึ้นมองท้องถนนที่ยังคงมีรถหนาแน่น แม้ว่าตอนนี้จะดีกมากแล้วก็ตาม

“เสร็จแล้ว ไอนิกมันชวนดื่มต่อ กูดื่มไปแค่แก้วเดียวแล้วก็มา

รับมิ่ง”

ไม่ต่างจากที่ผมคิดเอาไว้ บางทีผมก็หวังมากไปที่จะให้โชติโร. หรือส่งข้อความมาหลังจากที่เราแยกกัน สำหรับผมเรื่องแบบนี้มันไม่ใช่สิ่งที่ต้องทำเพราะเป็นแฟนกัน แต่ทำเพราะใครอีกคนมีความรู้สึกหวงและห่วงต่อคนที่รัก แค่อส่งข้อความก็ไม่ถือว่าใช้เวลามากมายอะไร แต่โชกลับไม่คิดที่จะทำมันเลย

“มิ่ง...ไม่โทร. ถามกูหน่อยเหอว่ากูถึงห้องหรือยัง ไม่ส่งข้อความมาหน่อยเหอ ถ้ากูไม่โทร. ไป วันนี้มิ่งจะรู้ไหมว่ากูเป็นยังไง” ฤทธิ์แอลกอฮอล์ในร่างกายทำให้ผมพูดสิ่งที่เก็บอยู่ในใจออกมาจนหมด หันไปมองคนที่กำลังขับรถด้วยความรู้สึกหลากหลาย

เหนื่อย...

เสียใจ...

และน้อยใจ

ผมล้าไปหมด ไม่ใช่แค่เพียงร่างกายเท่านั้น จิตใจผมที่เคยยืนหยัดเข้มแข็ง วันนี้มันพร้อมที่จะแตกพังไปหมด ทั้งที่ผมพยายามอย่างดีในการทำให้โชเห็นว่าผมดีกับมันแค่ไหน ผมอยากทำให้มันมีความสุข ไม่เคยคิดสักนิดที่จะทำให้มันเสียใจเหมือนกับที่เขาคนนั้นทำกับมัน แต่สิ่งที่ผมได้รับกลับมาเป็นความไม่สนใจไม่ใส่ใจ

“กูเหนื่อยจังโซ่ ตั้งแต่ที่กูตามจับมิ่ง จนคบกัน จนมาถึงวันนี้ ไม่มีวันไหนเลยที่กูรู้สึกว่าเป็นแฟนกัน” อยากเลิก แต่ทำไมถึงพูดไม่ออก ทำไมถึงกลัว ไม่กล้าพูดขึ้นมา ไม่ใช่ว่าในตอนนั้นผมสามารถพูดได้ทุกอย่างหรือไง

“อ้อ มิ่งมาแล้ว นอนเถอะ...เดี๋ยวถึงห้องกูจะปลุก กูก็คบกับมิ่งอยู่ จะไม่รู้สึกรว่ามิ่งเป็นแฟนกูได้ยังไง แล้วตอนที่มิ่งโทร. มา กูก็

คิดจะโทร. หามิ่งอยู่เหมือนกัน แต่มิ่งโทร. มาก่อนเท่านั้นเอง คิดมากทำไม”

ฝ่ามืออุ้มนิ้วกำผมแล้วเบา ผมสะอื้นเล็กน้อย หยาดน้ำตรงทางตาถูกไข่เซ็ดออกให้ พร้อมกับเสียงเพลงสากลที่ค่อย ๆ ดังขึ้นมา แค่ถูกปลอบด้วยถ้อยคำเหล่านี้ผมก็สงบลงได้ในทันที ชบอึ้งใบหน้าลงบนฝ่ามือที่นั่นพลางหลับตาลงตามที่ไซ่บอก ไม่นานอีกฝ่ามือก็ดึงมือกลับไปเพื่อขบรถต่อ

ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้ผมจะไปเรียนไหวหรือเปล่า ไม่น่าดื่มเข้าไปเยอะขนาดนี้เลย ผมน่าจะหยุดตั้งแต่ครั้งแรกที่หนีบอกให้หยุด รันจะดื่มจนสภาพตัวเองแย่ๆ ให้เดินเองผมก็เดินไม่ตรงทางแล้ว ดีแค่ไหนที่ไม่เมาจนภาพตัดไปนะ

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดู เห็นข้อความที่เพิ่งมา เป็นรายละเอียดงานที่เราตกลงกันไว้ นอกจากนั้นก็เห็นข้อความถามว่าเป็นยังไงบ้าง ดื่มน้ำเปล่าเยอะๆ ช่วยแก้อาการเมาค้างได้ บอกให้ผมพักผ่อน อีกทั้งยังส่งสติ๊กเกอร์บอกรักมาให้อีก ทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากคนที่ทำให้ผมยิ้มบาง ๆ

นึกถึงกับความใจดีของคนคนนี้ขึ้นมา ความจริงแล้วอีกฝ่ายไม่จำเป็นต้องสนใจผมเลยก็ได้ ปล่อยให้ทิ้งไว้หลังจากที่คุยงานเสร็จก็ไม่มีใครว่าอะไร แต่กลับอยู่เป็นเพื่อนจนกระทั่งไซ่มารับผม ประคองออกมาทั้งยังส่งข้อความพวกนี้มาให้อีก

“คุยกับใครเหรอ”

“นที...คนที่โทร. หามิ่งไง”

“อ้อ”

ไซ่ละสายตาจากถนนมามองโทรศัพท์ที่มือผม

“ไอ้คนที่ชื่อนที มันจ้างมิ่งถ่ายงานเหรอ”

โซ่ถามขึ้นในตอนที่ยกกลับไปมองทางอีกครั้ง น้ำเสียงปกติ ไม่ได้มีท่าทางหึงหวงอะไรแสดงออกมาให้เห็น

ผมยอมรับว่าที่เห็นทีโทร. หาโซ่ เพราะอยากรู้ว่ามันจะมีท่าทางยังไง จะหึงผมบ้างไหม หวงผมบ้างหรือเปล่า แต่ดูท่าว่าผมจะได้รับคำตอบแล้วละ

“อ้อ ถ่ายรูปส่งประกวด เป็นกิจกรรมของมหา’ลัย”

“กิจกรรม? เหมือนภูเห็นผ่านๆ อยู่ ถ่ายรูปในหัวข้ออะไรสักอย่างนี้แหละ ภูจำไม่ได้แล้ว”

ไม่นึกว่าโซ่จะรู้เรื่องกิจกรรมนี้ด้วย ขนาดผมยังไม่รู้เลย แต่ก็ไม่แปลกเท่าไร กิจกรรมของมหา’ลัยผมเองก็ไม่ค่อยได้ติดตามอยู่แล้ว ส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญแก่กิจกรรมของคณะมากกว่า

ผมหลับตาลงอีกครั้ง ตั้งใจว่าจะหลับสักตื่นเพื่อพักผ่อน แต่เสียงโทรศัพท์ของโซ่ก็ดังดังลั่นขึ้นมาจนผมสะดุ้ง โซ่วางโทรศัพท์เอาไว้อ่างๆ ผมลืมตาขึ้นก็เห็นแล้วว่าเป็นใครทีโทร. มา และเพราะแบบนั้นผมเลยไม่คิดที่จะเอื้อมมือไปหยิบขึ้นมารับสาย นอนมองนิ่งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งโซ่กดตัดสายไปเอง

ผ่านไปสามนาทีกีโทร. เข้ามาอีกครั้ง และโซ่ก็ตัดสายทิ้งไปเหมือนเคย

และครั้งที่สาม...

“มึงรับเถอะ ภูร่าคาญ” ผมพูดขึ้น พลิกตัวหันหนีไปอีกฝั่งก่อนจะขมตาหลับลง ถ้าโซ่ยังตัดสายอยู่แบบนี้ น่องกันต์ก็คงไม่หยุดโทร. ผู้รับสายและคุยให้มันจบๆ ไปเลยไม่ดีกว่าหรือไง

“ว่าไงกันต์”

[พีโซ่ นึกว่าจะไม่รับสายแล้ว...ผมหิวข้าวอะ เมื่อดอนเย็นมัวแต่ทำงาน ยังไม่ได้กินอะไรเลย พีโซ่ว่างไหม ผมโทร. หาพีเทียนแล้ว

แต่พี่เทียนไม่รับ เหลือแต่พี่ไซ้แล้วเนี่ยยย ช่วยหลานรหัสนี้หน่อย
น้าา]

ไซ้เปิดลำโพงและวางโทรศัพท์ลงตรงที่เดิม ทุกคำพูดจาก
ปลายสายผมได้ยินหมดเช่นกัน

“หึ ๆ พี่ก็บอกแล้วนะว่าให้ไปหาอะไรกิน แล้วจะกินอะไรล่ะ”

[อะไรก็ได้ ข้าวในเซเว่นก็ได้]

“งั้นก็รอหน่อย เดี่ยวพี่ซื้อเข้าไปให้”

ไซ้ตอบ และผมก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกนอกจากนั้น คงวาง
สายไปแล้ว กับคนที่โทร. มาขอให้แฟนเราซื้อข้าวเข้าไปให้ โทร. แล้ว
โทร. อีกโดยไม่สนใจว่าจะเป็นกรรบกวนใหม่แบบนี้ ผมควรที่จะ
ต้องรู้สึกยังไงหะอ ใคร ๆ ก็มองออกกันทั้งนั้นว่าน้องกันต์ชอบไซ้
จะมีก็แต่แฟนผมหรือเปล่า...ที่มองไม่ออก

“กูซื้อข้าวเข้าไปให้กันต์ก่อนนะ”

“น้องมันไม่มีเพื่อนหะอ” ผมถาม หอในมหา'ลัยก็ไซ้ว่าจะ
ออกไปไหนไม่ได้ในตอนดึก ก็แค่ต้องเซ็นชื่อและกลับมาให้ทันเวลา
ที่กำหนด ไม่อย่างนั้นจะถูกหักคะแนนหอพัก และต้องทำความสะอาด
สะอาดหอพักในวันหยุด ขวนเพื่อนไปด้วยกันสักคนก็ได้ เซเว่นก็ไซ้
ว่าจะอยู่ไกลอะไร ช้ามสะพานลอยไปอีกฝั่งก็ถึงแล้ว

“มันดึกแล้วไง”

“อ้อ แล้วแต่มีงะออะ กูแค่ถามเฉย ๆ” ถึงพูดอะไรไปก็เป็นผม
ที่ดูแย่ ในเมื่อรับปากแล้วว่าจะซื้อเข้าไปให้ก็คงต้องซื้อนั่นแหละ

ไซ้แวะเซเว่น ซื้อข้าวและขนมมาเติมไม้เต็มมือ บอกผมว่าเงิน
ใกล้จะหมด แต่ก็ยังมีเหลือเปย์ให้หลานรหัสนี้ได้ขนาดนี้เชียว ทั้งข้าว
สามสี่กล่อง ขนมอีกหลายถุง ไหนจะพวกเครื่องดื่มอื่น ๆ อีกถุงหนึ่ง

“ซื้อเยอะไปไหม”

“น้องอยู่สี่คน จะซื้อให้แค่หลานภูม้นก็แปลก ๆ ใจ อีกอย่าง... นาน ๆ ครั้งภูจะเลี้ยงหลานด้วย”

ไซ่ส่งของมาให้ผมถือเอาไว้ ระยะเวลาจากตรงนี้ไปถึงหอพัก ในมหา'ลัยไม่ได้ไกลมาก แป็บเดียวก็ถึง

น้องกันต์ลงมายืนรออยู่หน้าหอแล้ว ผมจึงส่งของทั้งหมด คืนให้ไซ่ เลือกที่จะนั่งอยู่ในรถแทนที่จะลงไปพักทายหลานรหัสของ แพนตัวเอง

น้องกันต์ยิ้มกว้าง รับถุงขนมไปพร้อมกับหัวเราะออกมา ยืนคุยกันสักพักใหญ่ ๆ จนผมเริ่มจะเบื่อหน่ายขึ้นมา จึงยื่นมือไปกด แตรรถครั้งหนึ่ง ทำเอาทั้งไซ่และหลานรหัสของมันสะดุ้ง ส่งสายตาดูมองมา ก่อนที่มันจะบอกหลาน้องกันต์และเดินกลับมาที่รถ

ปึก!

ไซ่ปิดประตูรถ ถอนหายใจก่อนจะมองผมและพูดขึ้น

“มึงไม่ควรทำแบบนั้น หอในมีเด็กก็คน มันรบกวนเขา”

“ง่วงงอง อยากกลับไปนอน” ผมตัดบทและหลับตาลง ไม่พูดอะไรอีกจนกระทั่งรถเริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง ผมเผลอหลับไปและตื่นในตอนที่ไซ่เปิดประตูรถ ไซ่ประคองผมเดินขึ้นไปบนห้อง ไขกุญแจ เปิดประตูก่อนจะพาผมไปนั่งที่เตียง

“เอาน้ำไหม”

ไซ่พูดขึ้น รินน้ำใส่ลงในแก้วเมื่อผมพยักหน้าตอบไป ภายในห้องเริ่มเย็นขึ้นหลังจากที่เครื่องปรับอากาศทำงาน ผมดื่มน้ำไปตามแก้ว รู้สึกว่าตัวเองยังเดินชวนเซบ้างแต่ก็ไม่มากเท่ากับในตอนแรก ผมลุกไปเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าล้างตาและกลับออกมาเปลี่ยนเสื้อผ้า

การอาบน้ำตอนที่ยังเมาจะทำให้เกิดอาการเวียนหัวหน้ามืดได้ ผมก็เลยทำได้แค่เปลี่ยนเสื้อผ้าเท่านั้น

นั่งมีน ๆ งง ๆ อยู่บนเตียง ใส่อาบน้ำเปลี่ยนชุดออกมา ร่าง
สูงก้าวมาทางผมก่อนจะวางมือลงบนหัว

“โอเคหรือเปล่า”

“อ้อ”

“มึงตี๋ไปมากแค่ไหน”

“จำไม่ได้ แต่ตี๋ไปเยอะอยู่” ผมพึมพำตอบกลับไป ยกมือขึ้น
ไปกอดรอบเอวของคนที่ยืนอยู่ ใบหน้าแนบสนิทกับหน้าท้องของ
อีกฝ่ายก่อนจะเงยหน้าขึ้น ใ้ย้มออกมาบาง ๆ ใ้ย้มมือขยี้ลงบนหัวผม
ก่อนจะขยับออก

“ไหนว่างว่ง นอนพักได้แล้ว กูออกไปคุยโทรศัพท์กับไอ้ฉีก
ก่อน”

ใส้เดินออกไปคุยโทรศัพท์ข้างนอกห้อง ผมไม่เอายากคิดอะไร
อีก ไม่ว่าจะคนที่มันคุยด้วยจะเป็นพีนิกจริง ๆ หรือเป็นหลานรหัสของ
มัน ผมก็ไม่สนใจแล้วในตอนนี้ ลืมตัวลงนอนพลางดึงผ้าห่มขึ้นมา
ห่มเอาไว้ ยื่นมือไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาก่อนจะพึมพำข้อความตอบ
กลับทันทีไป

อรรถณพ

ถึงห้องแล้ว ขอขอบคุณสำหรับวันนี้

ผมไม่ได้ตั้งใจจะคุยอะไรไปมากกว่านี้ ตั้งใจว่าจะตอบและ
นอนเลย แต่ใครจะคิดว่านทีจะตอบกลับมารวดเร็วหลังจากที่ผมกด
ส่งข้อความไปได้ไม่นาน

ตั้ง!

นที

ดีแล้วครับ

ผมตกใจหมด อัดเต็มเข้าไปเยอะมาก

เหมือนเห็นใบหน้าตื่นตกใจลอยออกมาจากข้อความ
ผมยิ้ม กดพิมพ์ข้อความตอบกลับไปอีกครั้ง

อรรณพ

กูตี๋มปกติของกู มึงตกใจอะไร

ตี๋!

นที

ตกใจสิครับ

ตี๋มเก่งมาก ผมแค่แก้วสองแก้วก็ร่วงแล้ว

เพราะแบบนี้ ตอนผมชวนก็เลยปฏิเสธสินะ ซึ่งผมก็ไม่สนใจ
หรอก ตอนนั้นแค่ชวนตามมารยาท ตอนที่ทักไปหาอีกฝ่ายแล้วบอก
ให้มานั่งเป็นเพื่อน ก็ทำไปด้วยอารมณ์ล้วน ๆ ไม่ได้คิดว่ามันจะมา
จริง ๆ แอบตกใจเหมือนกันตอนที่เห็นอีกฝ่าย

ปกติผมก็ตี๋มคนเดียว โดยเฉพาะเวลาที่มีเรื่องให้คิดมากเวลา
ทะเลาะกับโซ่ เชื่อเถอะว่าผมตี๋มบ่อยมาก ร้านเดิมที่ประจำของผม
ไปบ่อยจนพนักงานในร้านจำหน้าได้ เจ้าของร้านเองก็จำผมได้
เหมือนกัน ไม่กี่วันก่อนยังมานั่งตี๋มเป็นเพื่อนผมอยู่เลย สำหรับผม
ตี๋มคนเดียวมันก็ดี ตี๋มเองจ่ายเองคนเดียว ไม่ต้องห่วงวุ่นวายกับใคร

บางครั้งเจอเพื่อนคณะเดียวกันชวนไปนั่งที่โต๊ะ ผมก็จะปฏิเสธตลอด กลัวว่าจะไปทำให้คนอื่นเสียบรรยากาศ
ตัวคนเดียวแบบนี้มันก็ดี
แม้ว่าบางทีมันจะเหงาบ้างก็ตาม...

ผมพิมพ์ตอบบนที่ไปอีกครั้ง กลายเป็นว่างว่างแต่ก็ยังไม่ได้นอน
ผมรู้สึกชอบนิสัยอีกฝ่าย คงเพราะหน้าที่ไม่ทิ้งผมไปไหนเมื่อตอนที่อยู่
ร้านเหล้าละมั้ง ถ้าเป็นเพื่อนกันได้ก็คงจะเป็นเรื่องที่ดีเหมือนกัน

อรรรณพ

อ้อ ขอขอบคุณอีกครั้งที่อยู่เป็นเพื่อน
ตกลงว่ามารับงานมึง

ตึง!

นที

เยี่ยม เอาไว้ผมนัดวันเวลาอีกทีนะ

“ยังไม่นอนหรอวะ ไหนบอกง่วงไง”

โซ่เดินกลับเข้าห้องมา มันขมวดคิ้วมองผมนิ่ง สาวเท้าเดิน
เข้ามาใกล้ในตอนที่ผมกดปิดโทรศัพท์และวางลงบนโต๊ะที่อยู่ตรง
หัวเตียงก่อนจะตอบมันกลับไป

“กูแค่ส่งข้อความไปขอบคุณนที”

“เสร็จแล้วก็นอน เดี่ยวกูจะออกไปข้างนอก”

บอกผมเสร็จมันก็เดินไปหยิบเอาเสื้อคลุมออกมาสวม ค่ะ
กุญแจรถตัวเองขึ้นมาถือไว้พร้อมกับกระเป๋าสตางค์ ผมพูดอะไรไม่

ออก กะพริบตามองตามร่างที่เดินไปมาในห้อง สูดลมหายใจเข้าก่อน จะถามออกไป “มึงจะไปไหนอีก”

“เดี๋ยวกลับมา”

“มึงจะไปไหน”

“...”

แค่ผมถาม ทำไมต้องเงิบ ถ้าไม่ใช่เพราะ...“น้องกันต์หรือเปล่า”

“อือ”

“ตอนนี้หรือไซ้”

“น้องมันมีปัญหา ภูแค่จะเข้าไปดู...มันโอเคภูก็กลับ เพื่อนน้อง มันก็อยู่ มึงจะคิดมากทำไม กันต์มันก็สนิทกับภู เหมือนน้องชายภู”

“ปัญหาอะไรกันหนว่ะ นี่มันก็โหมงแล้ว เมื่อกี้ยังรับชมจาก มึงหน้าบานอยู่เลย แล้วตอนนี้มามีปัญหาห่วยอะไรอีก” ผมถามออกไปเสียงดัง ลูกขึ้นจ้องหน้าคนที่ได้ชื่อว่าแฟนนี่ “มึงบอกว่ากันต์ เหมือนน้องชายมึง ตอบภูใหม่นะ...เหมือนน้องชาย...”

“...”

“หรือว่าเหมือนคลื่น แฟนเก่ามึงกันแน่”

แค่ผมพูดชื่อคลื่น ไซ้ก็ขมวดคิ้วแล้ว ไบหน้านิ่งขิ่งขึ้นมาเหมือนพยายามข่มอารมณ์ พอผ่านไปสักพักมันก็ถอนหายใจ พุดกับผม ด้วยเสียงปกติของมัน

“เฮ้อ ทำไมมึงชอบชวนทะเลาะจังวะ ไม่เหนื่อยบ้างหรือ”

“เหนื่อย ภูโคตรเหนื่อยเลยไซ้ ทำไมวะ...”

“...”

“มึงรู้ตัวบ้างไหมว่ามึงนะ...ใจดีกับทุกคนเลย ยกเว้นภู”

ผมกำหมัดแน่น เนื้อตัวสั่นเทาเพราะความโกรธและความ

น้อยใจที่อัดแน่นอยู่ภายในอก หลายร้อยคำพูดที่อยากจะตะโกนใส่หน้าคนคนนี้ อยากจะด่ามัน อยากจะตอยหน้ามันสักที แต่ผมกลับทำได้เพียงแค่นั่งมองหน้าโซ่อยู่อย่างนั้น น้ำตาวันขึ้นมาไม่ใช่เพราะความเสียใจ แต่เป็นเพราะความโกรธที่ตัวเองไม่สามารถเข้มแข็งได้มากพอ อ่อนแอเกินไปที่จะพูดว่าเลิกกันอย่างเด็ดขาด

เสียงกระซิบในใจดังขึ้นซ้ำ ๆ ว่าผมทำไม่ได้ ผมเลิกกับโซ่ไม่ได้ ไม่อยากจะเลิกเลยสักนิด มันต้องมีสักวันไม่ใช่หรือที่ผมจะทำให้โซ่เปิดใจรับผมเข้าไปได้บ้าง หกเดือนแล้วนะที่ผมพยายามมา ผมควรที่จะพอแล้วจริงๆ เหนอ ถ้าทำต่อไปละ ถ้าทำต่อไปแล้วมันส่งผลขึ้นมาจริง ๆ วันนั้นผมกับโซ่อาจจะมีความสุขมากก็ได้ บางช่วงเวลาที่ผ่านมามันก็ยังมีเรื่องดี ๆ อยู่บ้าง

“อ้อ...มึงจะร้องให้ทำไม ชี้แจงจริงๆ เลย บอกกูว่าไม่ให้ไป กูก็ไม่ไปหากันต์แล้ว โอเคไหม กูจะเข้านอนพร้อมมึง กอดมึงไว้”

โซ่ถอนหายใจและเอ่ยล้อ รอยยิ้มขำขันไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นได้เท่ากับเรียวแซนที่โอบกอดผมเอาไว้ ฝ่ามืออุ่นลูบปลอบประโลมอยู่บนแผ่นหลัง ความใจดีของโซ่ทำให้ผมสงบลงได้เสมอ ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้มันจะใจร้ายกับผมมากกว่าเป็นร้อยเท่าก็ตาม

“เพื่อนน้องมันก็มี มึงไม่เห็นต้องไปเลย” ผมพูดกับมันเสียงเครือ ขยับหน้าไปมากับแผ่นอกของคนตัวสูงกว่า เซ็ดน้ำตาที่ไหลออกมาก่อนจะยกมือกอดตอบกลับไป ผมได้ยินโซ่หัวเราะแต่ไม่ได้พูดอะไรต่อจากนั้น มันยังคงลูบหัวลูบหลังปลอบผมต่ออีกพักใหญ่ ก่อนที่จะค่อย ๆ ดันผมให้ผละออก

“ไปนอนได้แล้ว เดี่ยวกูไปปิดไฟก่อน”

พูดพลางใช้มือเช็ดคราบน้ำตาออกให้ผม หลังจากที่ผมนั่งลงบนเตียง โซ่ก็เดินไปถอดเสื้อคลุมออก กุญแจรถและกระเป๋าต๋างค์

ถูกวางไว้ที่เดิมก่อนที่มันจะปิดไฟในห้อง

ผมนอนลืมหูลืมตาอยู่ท่ามกลางความมืด โชนนอนลงมาข้าง ๆ เรียวแขนโอบกอดกระชับผมเอาไว้ตามคำที่บอก ปลายคางที่เกยแนบลงมาบนหัวผมให้ความรู้สึกอุ่นวาบไปทั้งใจ ลืมทุกความคิดทุกคำพูดก่อนหน้าที่ผมกับมันทะเลาะกันไปจนหมด แค่นั้นมันก็นกอดผมไว้ก็พอแล้ว แค่มันไม่ไปหาห้องกันต์และเลือกที่จะอยู่กับผมก็ทำให้มีความสุขมากแล้วจริง ๆ

ความเหนื่อยล้าทำให้ผมผล็อยหลับไปหลังจากที่ถูกโซ่สวมกอดได้ไม่นาน

ในตอนเช้าแสงแดดส่องทะลุผ่านผ้าม่านเข้ามาด้านใน ผมลืมหูลืมตาตื่นขึ้นเพราะใครอีกคนบนเตียงกำลังค่อย ๆ ขยับตัวลุกจากเตียงไป ไซ่หันกลับมามองผม เลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นว่าผมตื่นแล้วและกำลังนอนมองมันอยู่ในตอนนี้ ผมเองก็อยากจะลุกขึ้นไปด้วยเช่นกัน แต่มันรู้สึกปวดหัวแปลก ๆ คงเพราะเหล่าที่ตีผมเข้าไป คิดว่าวันนี้ผมคงจะไปเรียนไม่ไหวแน่ ๆ

“จะไปเรียนไหม”

ไซ่ถาม ร่างสูงเดินตรงไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบผ้าเช็ดตัวขึ้นมาพันรอบเอวก่อนจะถอดกางเกงออกเตรียมจะไปอาบน้ำ

“ปวดหัว” ผมตอบกลับไป ยกมือขึ้นนวดคลึงตรงสันจมูกของตัวเอง ยังไงวันนี้ก็ไม่ค่อยมีอะไรสำคัญอยู่แล้ว ไม่มีพรินซ์ ไม่มีงานที่จะต้องส่ง ถือเป็นโอกาสหยุดสักวันก็คงจะดีกว่าฝันไปเรียนด้วยสภาพแบบนี้

“งั้นก็นอนต่อ ตื่นแล้วอย่าลืมหาอะไรกิน กูอาจจะกลับดึกหน่อย”

พุดกับผมเสร็จโซ่ก็รีบเดินเข้าห้องน้ำไป และไม่นานก็กลับออกมาเมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วรีบร้อย มั่นดูเร่งรีบไปหมด หยิบเสื้อนักศึกษาที่ยังไม่ได้รีดออกมาสวมก่อนจะตามด้วยกางเกงยีนส์สีดำ รอยขาดอยู่ตรงเข่าทั้งสองข้าง

โซ่รีบเดินมาคว้าโทรศัพท์ขึ้นเมื่อมีสายเรียกเข้า กดรับก่อนที่มันจะเดินไปหยิบกุญแจรถของมันรวมถึงกระเป๋าต๋างคีย์ใส่ลงในเป้แพบ ๆ ที่ยกขึ้นสะพาย ปากก็พูดคุยกับปลายสายไปพลาง

“เออ กูกำลังแต่งตัวอยู่ มึงก็อย่าเร่งมากดิ ยังไงก็ไปทันอยู่แล้ว แค่นี้แหละ...ถึงแล้วกูจะโทร. บอก”

พอโซ่ออกจากห้องไป ทั้งห้องก็เหลือเพียงความเงิบงัน ผมพลิกตัวและหลับตาลงเตรียมที่จะนอนต่อ สองมือคว้าเอาหมอนของโซ่มากอดเอาไว้ ผมได้ยินเสียงไลน์ดังตืด ๆ กัน แต่ไม่คิดจะเปิดดูตอนนี้

ผมตื่นขึ้นมาอีกทีในตอนสายของวัน ลุกขึ้นเดินโซเซไปเปิดตู้เย็น นำขวดน้ำออกมาเทน้ำใส่แก้ว หลังจากทีดื่มน้ำไปสองแก้ว ผมก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าตู้เย็น แก้วน้ำวางอยู่บนไมโครเวฟ ผมคิดที่จะเอาขวดน้ำเก็บเข้าตู้เย็น เอ๋อ่มือไปหยิบมาแล้ว แต่ในตอนที่ตั้งมือกลับ ขวดน้ำดันไปชนแก้วน้ำจนร่วงหล่นลงพื้นในขณะที่ผมได้แต่ตกใจ จะคว้าเอาไว้ก็ไม่ทัน

เพี้ยง!

เศษแก้วแตกกระจายเต็มพื้น ผมรีบวางขวดน้ำเพื่อจะเก็บแก้วที่แตกโดยไม่ทันระวัง

“โธ้ย!” ความเจ็บแปลบแล่นขึ้นมาจากฝ่าเท้า ผมร้องเสียงหลง ขยับเซถอยหลังพลางตะแคงเท้าดู เศษแก้วที่ผมไม่ทันระวังฝังลึกคาอยู่ ความเจ็บทำเอาผมไม่สามารถทรงตัวยืนอยู่ได้ กัดฟันข่มความ

เจ็บปวดก่อนจะค่อย ๆ นั่งลงบนพื้น ดึงเอาเศษแก้วออกมาก่อนจะโยนทิ้งไปไกล ๆ

นาที่นั้นผมไม่สนใจที่จะเก็บเศษแก้วต่อ ลูกเดินตรงไปที่ห้องน้ำ เลือดไหลออกมาจากบาดแผลหยดลงบนพื้นเป็นทาง ผมใช้น้ำล้างทำความสะอาดแผล มันแสบและเจ็บพอสมควร

วันก่อนที่ทำแผลถูกตัดเตอร์บาดให้โซ่ ผมจำได้ว่าสำลีและผ้าพันแผลหมด ผมคงต้องไปซื้อที่ร้านขายยา แต่สภาพแบบนี้จะให้ขับรถไปเองคงจะไม่ได้

ผมจะโทร. หาโซ่ดีไหม มันจะเรียนอยู่หรือเปล่า จะยุ่งอยู่ไหม ผมหยุดคิด แล้วก็ตัดสินใจโทร. หาโซ่ สายแรกไม่รับก็เลยโทร. ไปอีกสาย แต่ก็ไม่รับเหมือนเดิม คราวนี้ผมรู้แล้วว่าต่อให้โทร. ไปอีกสิบสายโซ่ก็ไม่รับ อาจจะเรียนอยู่หรือไม่ก็ทำงานกับกลุ่มเพื่อนของมัน

ในตอนนี้ผมไม่รู้จะหันหน้าไปหาใครได้เลย เพื่อนที่สนิทกันก็ไม่มี ได้แต่นั่งกำโทรศัพท์เอาไว้ในมือแน่น

ดิ่ง!

ผมสะดุ้ง ก่อนจะกดโทรศัพท์ดูข้อความจากใครบางคน

เป็นวันที่ที่หกมาหาผมตั้งแต่ตอนเช้า ถามว่าอาการเป็นยังไงบ้าง และบอกให้ผมกินอาหารจำพวกไข่เยี่ยว ๆ มันจะช่วยได้หากมีอาการเมาค้าง ส่วนข้อความล่าสุดนั้นถามว่าผมไม่ได้ไปเรียนโซ่ไหม ผมโอเคดีหรือเปล่า

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเจ็บที่เท่าหรือที่หัวใจกันแน่ น้ำตาถึงได้ไหลร่วงลงมาเป็นสายแบบนี้ ผมคิดว่าโทรศัพท์ลงบนที่นอน สะอึกสะอื้นอยู่คนเดียวภายในห้องกว้างที่มีเพียงแค่ผม

พอระบายความรู้สึกผ่านหยดน้ำตาไปจนหมด ผมก็ตัดสินใจ

ส่งข้อความไปหานทีอีกครั้ง บอกถึงสถานการณ์ที่ตัวเองกำลังเผชิญ อยู่ในตอนนี้ ก่อนที่ผมจะลุกขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าวรให้อีกฝ่าย มารับ ซึ่งก็ใช้เวลาเพียงไม่นานเท่านั้น นทีโทร. หาผมเมื่อเขามาถึง และขึ้นมารับถึงหน้าห้อง ทำหน้าตื่นตกใจ ประคองผมเพื่อจะพา เดินลงบันได

“เดินไหวไหม ชีหลังผมได้นะ”

นทีถามผมด้วยคำถามเดิมรอบที่ห้าได้แล้ว เดินลงบันไดหนึ่ง ชั้น อีกฝ่ายก็ถามขึ้นมาหนึ่งครั้ง จนผมอดที่จะหัวเราะไม่ได้

“มึงถามกูก็รอบแล้ว ได้นับไหมเนี่ย” สรวพรนามที่ใช้เรียกตั้งแต่ ตอนอยู่ในร้านเหล้าหลังจากที่นทีโทร. บอกให้ชัวร์รับผม ในเมื่อ เจ้าตัวไม่ว่าผมก็เลยปล่อยเลยตามเลย ปกติคุยกับเพื่อนคนอื่นใน คณะก็คุยกันแบบนี้ แม้ว่าจะไม่ได้สนิทกันก็ตาม

“ก็ผมกลัวว่าแผลมันจะอักเสบ...อ้อชีหลังผมเถอะ”

สุดท้ายคำพูดของนทีก็เป็นผล แม้ว่าผมจะทำท่าอีกอักอยู่ ลักพัก แต่ก็ยอมชีหลังของอีกฝ่าย รู้สึกเกร็งนิดหน่อย แต่สุดท้าย ก็เริ่มชินเมื่อเจ้าของแผ่นหลังพาผมเดินลงมาจนใกล้จะถึงชั้นล่างสุด

“ขอบคุณ” ผมกล่าวขอบคุณเมื่อขึ้นมานั่งอยู่บนรถ ก็มองมอง เห็นตัวเองที่มีผ้าพันแผลพันเอาไว้ นทีเป็นคนซื้อมาให้ผม ตอนแรก ผมว่าจะไม่ไปหาหมอแล้วนะ แผลก็ทำเสร็จแล้ว ถ้าอักเสบขึ้นมา ก็แค่ซื้อยามากิน

แต่นทีไม่ยอมให้ผมทำแบบนี้ เขาพูดกล่อมจนผมยอมไปหา หมอโดยมีอีกฝ่ายเป็นคนขับรถพาไป

“ไม่เป็นไร เพราะยังไงคุณก็ต้องเป็นนายแบบให้ผม”

“ดูแลดีจังนะ นายแบบเนี่ย” ผมแกล้งแซว

นทีหันมาทำตาโต ใบหน้าดูดีริบส่ายไปมาเป็นการปฏิเสธ

“ที่ผมทำไม่ได้มีจุดประสงค์อะไรเลยนะ”

“อ้อ รู้แล้ว ก็แค่...มึงเป็นคนดีเกินไป” ดิฉันไม่รู้ว่าจะขอบคุณเรื่องไหนก่อนเลย รู้จักกันได้ไม่นาน นที่นั่งอยู่เป็นเพื่อนผมในร้านเหล้า ส่งข้อความมาถามไถ่ สละเวลาของตัวเองซื้อผ้าพันแผลมาให้ผม อีกทั้งยังทำความสะอาด เก็บเศษแก้วที่แตกให้อีกด้วย พอเสร็จก็พาไปหาหมอ ถ้าไม่เรียกว่าคนดีแล้วจะให้เรียกว่าอะไรได้อีก

“ผมก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้ ไม่ได้เป็นคนดีอย่างที่อึดว่าหรอก”

เมื่อผมมาถึงโรงพยาบาล หมอก็ล้างแผลและทำแผลให้ ใหม่อีกครั้ง เพราะแผลไม่ลึกมากก็เลยไม่ต้องเย็บ หมอแนะนำว่าห้ามให้แผลโดนน้ำ เวลาเปลี่ยนผ้าพันแผลก็ควรล้างมือให้สะอาดด้วย ผมฟังและจดจำขั้นตอนทุกอย่างโดยมีที่นั่งอยู่ข้าง ๆ พอเสร็จก็ออกมานั่งรอรับยาและจ่ายเงินค่ารักษา

ซึ่งขั้นตอนนั้นที่เป็นคนจัดการให้ผมทั้งหมด จ่ายเงินค่ารักษา ค่ายา รับยา และมานั่งอธิบายแก่ผมว่าควรจะทำอย่างไร

ผมโอนเงินค่ายาและค่ารักษาให้ทันที จากนั้นอีกฝ่ายก็ขับรถมาส่งผมที่หอพักและกลับไปเรียนต่อเมื่อส่งผมถึงห้องเรียบริ้อย ตั้งแต่ผมถูกแก้วบาดแล้วโทร. หาไซ้ จนถึงตอนนี้ไซ้ก็ยังไม่โทร. กลับมา ผมส่งข้อความไปถามมันว่าจะกลับดึกหรือเปล่า จากนั้นก็โทร. ไปสั่งข้าวได้หอพักโดยให้เอาขึ้นมาส่งที่ห้อง

เมื่อกินข้าวและกินยาเรียบริ้อยแล้วก็นอนพัก ผมนอนหลับยาวจนมาตื่นตอนสองทุ่ม ไซ้ยังไม่กลับ มีข้อความตอบกลับมาว่า อานอนค้างที่ห้องของพีนิค ผมนั่งอ่านข้อความของไซ้เข้าไปเข้ามาสองสามรอบ ก่อนจะถอนหายใจและวางโทรศัพท์ลง ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตา แล้วเดินกลับมา นั่งลงบนเตียงเงียบ ๆ

ความเหงาค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาเกาะกุมหัวใจทีละน้อย ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ผมมีความรู้สึกแบบนี้ เมื่อก่อนไม่ว่าจะกินข้าวคนเดียว นอนคนเดียว หรือแม้แต่ไปนั่งดูหนังคนเดียว ผมก็ไม่เคยรู้สึกเหงา

มันคงเริ่มตั้งแต่ที่ผมพาตัวเองก้าวเข้าไปในโลกของโซเชียลโลกที่เจ้าของมันไม่เคยอยู่ โลกของโซเชียลที่มีเพียงแค่ผมอยู่คนเดียวเท่านั้น
ตั้ง!

ผมเหลือบตาไปมองโทรศัพท์ที่วางอยู่บนเตียง หยิบขึ้นมาดู อ่านข้อความที่ถูกส่งมาจากคนที่เหมือนเดิม

นที

เป็นยังไงบ้าง

ปวดแผลไหมครับ

เวลาอาบน้ำระวังอย่าให้แผลโดนน้ำนะ

ผมระบายลมหายใจออกและอมยิ้มกับถ้อยคำที่ถูกส่งมาจากนที นอกจากนทีแล้วยังมีแม่ที่ส่งข้อความมาบอกฝันดี ผมกดเข้าไปและตอบแม่กลับก่อนที่จะกลับไปตอบข้อความของนทีหลังจากนั้น

อรรณพ

ไม่ปวดเท่าไร'

รู้แล้ว ตอนหมอบอกญาติได้ยินนะ

ตั้ง!

นที

รู้ว่าไฉน

แต่ผมเตือนอีกครั้งไง เพื่ออภัยลืม

โถ...ความจำของผมมันก็ไม่ได้สั้นขนาดนั้นนะ

อรรณพ

ไม่ลืม

แต่ก็ขอบคุณที่อุตสาหะทักมา

ติง!

นที

ครับ งั้นผมขอตัวไปทำงานต่อก่อน

พักผ่อนเยอะๆ นะอภัย

ผลคุณจะได้หายก่อนถึงวันที่เรานัดถ่ายรูปกัน

ผมพิมพ์ตอบไปอีกครั้ง ก่อนจะกดปิดและเอาโทรศัพท์ไปเสียบชาร์จแบตเตอรี่ เปิดเครื่องปรับอากาศ ก่อนเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเป็นชุดนอน ถึงจะนอนไปเยอะแล้วเมื่อตอนกลางวัน แต่ผมก็ยังนอนหลับได้อยู่ดี

และก็ตื่นเช้ากว่าปกติในวันถัดมา

ผลที่เท้าเริ่มปวดและลงน้ำหนักมากไม่ได้เวลาเดิน และแน่นอนว่าผมไม่สามารถขับรถไปเรียนเองได้ ถึงแม้จะไม่อยากรบกวน แต่คนที่มารับผมก็กลายเป็นที่อีกเช่นเคย มาถึงมหา'ลัย

อีกฝ่ายก็อยู่กินข้าวเป็นเพื่อนผม จากนั้นก็แยกย้ายกันหลังจากที่ผมยืนยันว่าสามารถขึ้นไปห้องเรียนเองได้

ตลอดทั้งคลาสผมแทบจะเรียนไม่รู้เรื่อง เนื่องจากปวดแผล ทั้งยังคิดถึงแต่เรื่องของโซ่อยู่ตลอดเวลา

พอเลิกคลาสผมก็เดินลงมาจากอาคารเรียน ยังมีเวลาว่างมาก พอให้ผมไปหาโซ่ที่ตึกของคณะสถาปัตยกรรมได้ ในตอนที่ไปถึง ผมเจอเพื่อนของโซ่ เจอพีนิค แต่ว่าโซ่นั้นะไม่อยู่ เมื่อพีนิคเห็นผมก็โบกมือยิ้มและเข้ามาทักทาย

“มาหาโซ่หรืออ๊ถน”

“อ้อ มันไม่อยู่หรือ” ผมกวาดสายตามองไปที่ตัวอีกครั้ง มีแค่กลุ่มเพื่อนของโซ่ แต่ว่าโซ่ไม่อยู่

“มันลงไปข้างล่าง เดียวก็ขึ้นมาแล้วมั้ง”

“เฮ้ยพวกมึง สรุปว่าไอ้โซ่มันยังคงคบกับน้องอันนิเทศฯ อยู่ไหมวะ เมื่อกี้ตอนคุณเดินขึ้นมา เห็นมันยืนคุยกับน้องกันต์อยู่ข้างล่าง มีลูบหัวกันด้วยวะ”

“...”

“ไอ้ให้ยต์ต้อง!”

“อะไรวะ เชี่ย...น้องอ๊ถน!”

“โซ่อยู่ข้างล่างหรือ” ผมไม่ได้สนใจท่าทีตกใจของคนที่ชื่อต้อง ถามออกไปและรอจนอีกฝ่ายพยักหน้า ผมจึงเดินออกจากห้องนั้นมา ผมแทบจะเดินลากเท้าแล้วในตอนนี้ มันเจ็บ แต่ก็คงไม่เท่าเจ็บหัวใจในตอนนี้นะมั้ง

โซ่อยู่ข้างล่างจริง ๆ

มันกำลังจะแยกกับน้องกันต์พอดี

เราสบตากัน ดูเหมือนโซ่จะตกใจเล็กน้อย แต่ผมไม่ได้คิดที่จะ

เดินเข้าไปหามันอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ ผมข่มความเจ็บ แสร้งทำเป็นว่าตัวเองปกติที่สุดและเดินผ่านมันไป ไม่คิดที่จะสนใจ ไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง

และเพราะแบบนี้ผมเลยไม่ทันได้ตั้งตัวตอนที่ถูกใช้รังخنให้หันกลับไป

“ไอ้ย!”

“มึง...เป็นอะไร?”

โช้ตกใจที่ผมเกือบทรุดลงบนพื้น มันประคองผมไว้ ก้มลงมองสำรวจ ก่อนจะหยุดนิ่งมองเท้าที่ถูกพันเอาไว้ด้วยผ้าพันแผล

“เท้าไปโดนอะไรมา”

“...”

“อ้อณ”

“เจ็บ ปล่อยเถอะโช้ ภูเจ็บ” ผมบอกมันเสียงเบา เจ็บเพราะแรงบีบที่แขนก็ส่วนหนึ่ง เจ็บแผลที่เท้านั้นก็อีกส่วนหนึ่ง

แต่ที่เจ็บจริงๆ นะ

มันอยู่ที่ใจต่างหาก

เจ็บจนทำให้น้ำตาไหลออกมา...